

Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΥΑΓ. Ν. ΛΑΧΑΝΟΚΑΡΔΗΣ

ΦΑΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὀδὸς Λέκα ἀρ. 24
(Ἐναντι Στοῦς Σιμπούλου)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ δραχ. 12 ἑξάμην. 6
Ἐξωτερικοῦ » φρ. χρ. 20

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΑΛΗΘΕΙΑΣ", ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ:
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Β. Ν. ΚΑΡΒΕΛΛΗΣ (ΚΑ' ἼΡΟΝ)
Πρὸς ὃν ἀπευθυντέον διὰ πάσαν ἐξ Αἰγύπτου δημοσί-
ευσις καὶ διὰ πάσαν ἐν γένει ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν τὴν
οὐτανξιν ἢ τὴν διαχείρισιν τοῦ φύλλον.

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακὴ 27 Ἀπριλίου 1908.

Ἄγγελιαὶ καὶ διαφημίσεις μὲ εἰκό-
νας καὶ μὴ κατ' ἀποκοπὴν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ

Σήμερον ἡ πρωτεύουσα τοῦ Μεγάλου Ἑλληνισμοῦ παραλαμβάνει ἀπὸ τὴν ἔνδοξον καὶ πολυφιλεστέραν θυγατέρα της — τὴν Ἑλλάδα τῶν Πτολεμαίων ἱερὰν παρακαταθήκην.

Ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ ἀφοῦ ἔδωσε ζῶν εἰς ἐκείνην τὴν δόξαν καὶ ἀναλαμπὴν τῆς εὐεργετικῆς του δράσεως ἔρχεται μετὰ θάνατον νὰ κοιμηθῇ τὸν αἰώνιον ὕπνον εἰς τὴν χώραν ταύτην ἢ ὅποια ἐπῆρξεν τὸ ὄνειρόν του, ἢ διαρκῆς λατρεία του.

Ἐν τῷ ἀστερισμῷ τῆς ἑλληνικῆς μεγαλοδοξίας, μὲ ἰδιαιτέραν φωτιστικὴν λάμπριν ἀστὴρ θὰ διακρίνεται εἰς τοὺς αἰῶνας ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ, ὡς φάρος ὁδηγῶν πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ ὀραῖον.

Τὰ ἔργα του εὐεργετικὰ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, φέρουσι τὴν ἰδιάζουσαν αἴγλην καὶ αἰωνίαν νεότητά του ἑλληνικοῦ πνεύματος, μὲ τὴν ἀναμαρμάρωσιν δὲ τοῦ Σταδίου καὶ μόνον — τί πλειότερον; — κατέλαβε ἤδη θέσειν εἰς τὸ πλευρὸν Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ εὐτυχήσας πλειότερον τούτου νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομά του μὲ τὴν ἐδόδοσιν τῆς γυμναστικῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ τῶν νεωτέρων χρόνων μὲ τὴν ἀναγέννησιν τῶν ἀγῶνων τῆς ἀρχαίας Ὀλυμπίας.

Εἰς τὸ Πανελλήνιον Στάδιον ὀφείλεται ὅτι τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1896 ἡ ἑλληνικὴ καρδιά ἐπαλλε ἀπὸ τὰς καλλιτέρας τῆς φυλῆς συγκινήσεις καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα οἱ ἀγῶνες εἰσῆλθον εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀγωγὴν καὶ ὅτι ἡ ἐκεῖ συνεινωθεῖσα πεπολιτισμένη ἀνθρωπότης ἐν εὐγενεῖ ἀμίλλῃ ἀνέζησεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν κλασικὴν — ζωὴν πρὸς δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Λαὲ τῆς πρωτευούσης, ὑποδέξον σήμερον ἐπαξίως τοῦ πανελληνίου πόθου του τὸν νεκρὸν τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ.

Η «ΑΛΗΘΕΙΑ»

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ Κ. Γ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΟΥ *

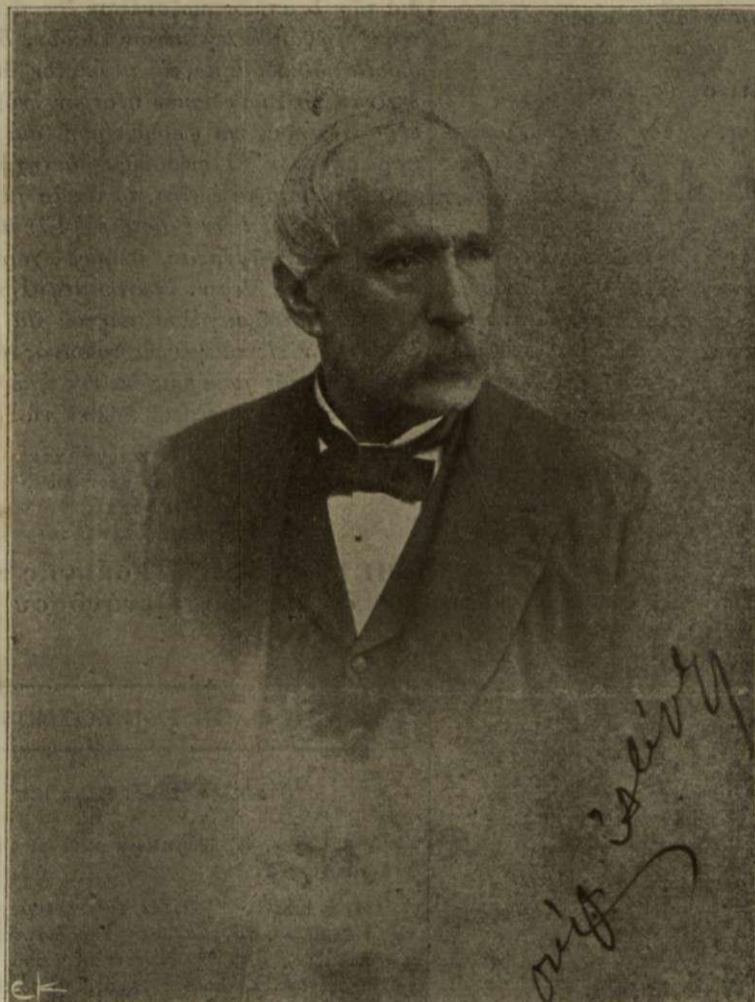
Ο ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

ΚΑΙ Η ΑΡΧΑΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ

«Ἴδου ἡ ποιησις, ἰδου καὶ ὁ ποιητής. Τὸ πνεῦμα ὅμως θριαμβεῦει, καὶ ἂν τὸ ἦθος ἄλλαξε. Τὸ πνεῦμα δὲ τοῦτο εἶνε τὸ γνήσιον αἰτικόν. Ὁ κόσμος εἶχεν ἀλλοιωθῆ βέβαια, ἀλλὰ πολὺ ἀπείχεν ἀκόμη ἀπὸ τοῦ γῆρας του. Καὶ ζῆ ἀκόμη καὶ πάλλεται καὶ κινεῖται, καὶ εἰς τὰς φλέβας καὶ εἰς τὰς ἀρτηρίας του ῥεεὶ γοργὸν τὸ θερμὸν αἷμά του καὶ ἡ κεφαλὴ του γεννᾷ, γεννᾷ, γεννᾷ ἀκόμη. Πόσον ζωηρὰ εἶνε πάντοτε ἡ ὄψις του! πόσον ὀραία ἡ μορφή του! πόσον εὐγενὴς ὁ τρόπος του! πόσον κομψὴ ἡ ὁμιλία του! πόσον ἀκτινοβόλον τὸ πνεῦμά του! Ὡ λάμπει, λάμπει, λάμπει πάντοτε, λάμπει ὡς τὸ λευκὸν μάρομον, ἐνῶ ἐπάνω του συνάμα ὁ ἥλιος εἰς τὴν βραδυνὴν αὐτὴν, ἐσχάτην τοῦ ἔθνους ὄραν, χαμηλώνων εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐξοπλώνει τὸν λεπτοῦφαντον φω-

* Ἴδὲ τὸ α' μέρος τῆς διελέξεως εἰς τὸ φύλλον τῆς 20ῆς Ἀπριλίου.

Ο ΜΕΓΑΣ ΕΘΝΙΚΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ

Μὲ τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν του

Τοῦ ὁποίου τὸ λείψανον μεταφερθὲν χθὲς ἐξ Ἀλεξανδρείας διὰ τοῦ «Ναυάρχου Μιαούλη» κηδεύει σήμερον πανδήμως εὐλαβῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐκ τῆς Μητροπόλεως εἰς τὸ Νεκροταφεῖον.

τεινόν τιν μανδύαν εἰς τοὺς κοκκινωποὺς βράχους τῆς Ἀκροπόλεως....

» Ἴδου ὁ ποιητής, ἰδου ὁ κόσμος του. Ζητήσατε τοῦτον εἰς τὰς ψυχὰς σας καὶ ἀνακαλέσατε ἐκείνον ἀπὸ τὴν ἄμμιον τῆς Αἰγύπτου. Ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς χώρας ταύτης ἐκείνος τὰ περιεφρόνησε καὶ δὲν ἐπέισθη ν' ἀντιλλάξῃ πρὸς αὐτὰ τὴν θερμὴν τῆς Γλυκέρας του ἀγάπην. Ὅταν ὁ βασιλεὺς Πτολεμαῖος τοῦ παρέσχε θησαυροὺς διὰ νὰ κοσμήσῃ τὴν ἀδλίην του μὲ τὴν παρουσίαν του, ἐκεῖνος ἔγραφε πρὸς τὴν Γλυκέρα του, δὲ ξεῦρόν ἀπὸ ποῦ, ἴσως ἀπὸ τὴν δροσοβόλον Κηφισίαν ὅπου ἐγεννήθη, ὅτι καὶ ἂν εἰς τὴν Αἴγιναν ἐκεῖτο ἡ Αἴγυπτος, πάλιν αὐτὸς δὲν θὰ πατοῦσε ἐκεῖ τὸ πόδι του, στερημένος ἐκείνης. Καὶ ἡ τόσο μισηθεῖσα χώρα, ἐκδικουμένη εὐγενῶς τὴν ἄρνησίν του, ἔσωσεν εἰς τὰς ἡμέρας μας τὸν ποιητὴν ἀπὸ τὴν λήθην τοῦ κόσμου.

» Ἄς τὸν ὑποδεχθῶμεν ἀπόψε εἰς τὰς ἀγοστημένας του Ἀθήνας, ἀπὸ τὸ μακρὸν ὄ-

τῶν πνευμάτων ταξίδιον ἐπιανερχόμενον κατὰ τὴν μουσικὴν ταύτην ὥραν εἰς τὴν παλαιάν του πατρίδα. Ἄς παρακαθίσωμεν μὲ τὸν θουρβώδη κόσμον τῶν ἀστῶν καὶ ξένων εἰς τὰ τιμημένα ἐδώλια τοῦ θεάτρου τοῦ Αἰονύσου. Ἡ αὐλαία αἶρειται. Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται εἰς τὰ δάση τῆς γειτονικῆς Πάρνηθος. Ἐνα ἀτυχῆς ἔκθετον εὐρίσκει ὁ ὑλοτόμος τοῦ δάσους τὸ παραλαμβάνει, ἀλλ' εὐθὺς πάλιν τὸ παραχωρεῖ εἰς τὸν πλησίον ἐκεῖ ἀνθρακεύοντα. Τὸ βρέφος ὅμως φέρει εἰς τὰ σπύργανά του καὶ κοσμημάτα τινα, τὰ ὅποια ὁ πλεονέκτης ὑλοτόμος Δάος δὲν ἐννοεῖ νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν ἀπονήρευτον, καλόγνωμον ἀνθρακία Συρίσκον. Τυχαῖος διαβάτης, ὁ Συμκρίνης, γίνεται διατητής. Ἄλλὰ τὴν σκηνὴν ἢ ἀκούσατε ἐντὸς ὀλίγου. Εἶνε χαριτωμένη σκηνὴ μὲ θανασιασὶαν διαγραφὴν δύο ἀπλοϊκῶν χαρακτήρων, μὲ λεπτότητα πνεύματος, μὲ ἰδέας εὐθύτητος καὶ δικαιοσύνης καὶ φιλανθρωπίας ἐξηγνευσμένου λαοῦ. Ὁ λεπτός δὲ ὄχιος χαρακτηρισμὸς τῶν ἀνθρώπων, ἡ κομψὴ καὶ ἀκριβῆς διαγραφή τῶν τύπων ἀεπυγμένης,

ἐξόχως πδλιτισμένης κοινωνίας, εἶνε ἐκ τῶν πρώτων προσόντων τῆς νέας, τῆς μετὰ τὸν Ἀριστοφάνη γεννηθείσης καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς περὶ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον καὶ κατόπιν χρόνους ἀκμασάσης κωμικῆς ποιήσεως. Τὸ πνεῦμα τότε ἐχύνετο ἀπὸ κρουνοὺς μεγάλους εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐπότιζεν ἐντεῦθεν ὅλον τὸν μέγαν πλεόν ἑλληνικὸν κόσμον. Ἐβδομήκοντα πέντε εἶνε μόνον οἱ ποιηταί, οἱ ὅποιοι ἠνθῆσαν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ 400 περίπου, καὶ κατόπιν δεκαετηρίδας τινὰς, καὶ 617 τὰ δράματα, τὰ ὅποια τίσσονται εἰς τὴν λεγομένην μέσην κωμωδίαν. Ἐξήκοντα πέντε εἶνε αἱ κατόπιν διάδοχοι αὐτῶν καὶ τριῶν μόνον ἐξ αὐτῶν τὰ δράματα ὑπερβαίνον τὰ τριακόσια. Ὁ Μένανδρος, ὅστις μόλις πενήντα ἔτη ἔζησε (342—291) ἔγραψεν ἑκατὸν πέντε περίπου. Ἐννεήντη δὲ δὲ σύγχρονός του Φιλίμων, ὅστις ὑπέργηρος ἔτι ἔγραφε. Αὐτοῖς εἶνε οἱ ποιηταί τῆς νέας κωμωδίας.

» Ἀλλὰ προσὸν αὐτῶν μέγα, ὑπέριερον τῶν προσόντων τῶν ποιητῶν τῆς παλαιᾶς κωμωδίας τοῦ πέμπτου αἰῶνος, εἶνε καὶ ἡ ἐντεχνος πλοκὴ τῶν ὑποθέσεων, ἡ ὅποια εἶνε τόσο δραματικὴ, ὅσον δραματικαὶ καὶ παθητικαὶ πολλὰς εἶνε αὐταὶ αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις. Εἰς τὸ πολλὰ γνωρίσαν, πᾶλλὰ ἰδὸν καὶ βαθύτερα τὸν κόσμον παρακολουθοῦν πνεῦμα ὀρίμου λαοῦ δὲν εἶνε τὰ πάντα ἀγροίκως γελοῖα ὅτε ἀφελῶς εἶδημα καὶ παιδικῶς φαιδρά. Εἰς ὅλα ὑπόκειται μίᾳ θλιβερᾷ μουσικῇ σκέψις καὶ δι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν εὐτέλειαν καὶ ἀθλιότητα τῶν ἀνθρώπων. Γελῶμεν δι' αὐτοὺς, διότι τοὺς οἰκτείρομεν. Εἰς τὸ τέλος δὲ μόνον καθαρίζει τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ τῆς τραγικῆς κωμικῆς των θεᾶς μίᾳ γαληναίᾳ, συμβιβαστικῆ τῶν κακῶν ἔκβασις.

» Τὴν πλοκὴν αὐτὴν τὴν ἐντεχνον παρουσιάζει ἐξόχως ἡ ἡμετέρα κωμωδία. Ἐνθιμῶς τε τὰ τρία πρόσωπα.

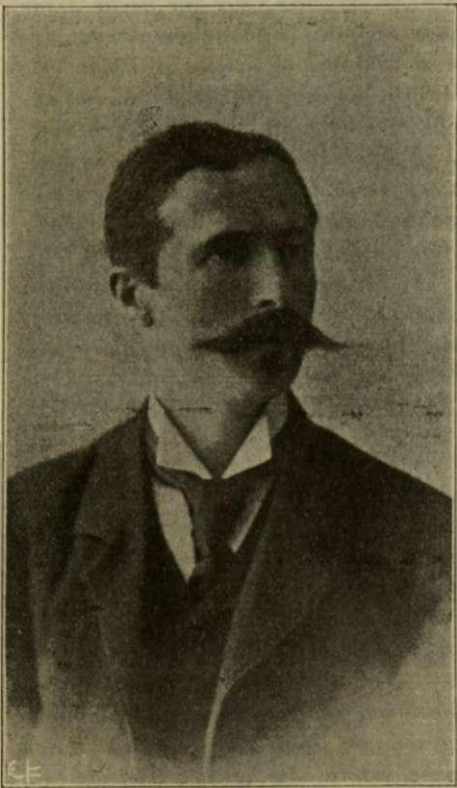
» Μία κωμικὴ συμπλοκὴ περιστάσεων φέρει αὐτὰ κατὰ τύχην ὁμοῦ καὶ δὲν ἐμπλέκονται πλέον μέχρι τέλους, μὲ τὰ νέα δὲ προσερχόμενα σηματοῖται ἀδιάλυτος κόμβος ἀτόμων, τῶν ὁποίων ὅλα τὰ πρῶην συμβάντα καὶ αἱ τωριναὶ πράξεις φέρουσι πρὸς τὴν δέσιν ἅμα καὶ τὴν λύσιν ἔπειτα τῆς ὑποθέσεως. Πόση ἐδῶ προκαλεῖται ἡ ἔντασις τῆς ψυχῆς, πόση ἡ ἀγωνία διὰ τὴν ἔκβασιν, καὶ πόσον ἀστεία καὶ εὐθυμος ἐντύπωσις γεννᾶται ἀπὸ ἐκάστην ἀνάπτυξιν τῶν χαρακτήρων καὶ πραγμάτων ἐκάστοτε, εἶνε εὐνόητον εἰς πάντα.

» Ὁ διατητής Συμκρίνης, χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ ὁ ἴδιος τίποτε, εἶνε ὁ πατὴρ τῆς μητρὸς τοῦ ἐκθέτου. Ὀνομάζεται αὐτὴ Παμφίλη. Ἡ Παμφίλη ἐνυμφεῖται τὸν εὐγενῆ Ἀθηναῖον Χαρίσιον ἄλλὰ τὸ πρῶτον τέκνον ἐγεννήθη πεντάμηνον, ἀπόντος τοῦ ἀνδρός, καὶ ἐκτίθεται εἰς τὴν Πάρνηθα κρυφίως ὑπὸ τῆς μητρὸς. Ὁ Χαρίσιος ὅμως μανθάνει τὰ διατρέξαντα ἀπὸ τὸν δούλον του Ὀνήσιμον, ἀποπέμπει τὴν γυναῖκα καὶ συζῆ μὲ τὴν δούλην Ἀβρότονον.

» Ἄλλ' ὁ Ὀνήσιμος συναντᾶται μὲ τὸν ἀνθρακία, βλέπει τὸ βρέφος, ἀναγνωρίζει ἕνα δαχτυλίδι εἰς αὐτὸ ὡς δαχτυλίδι χαμένου τοῦ κυρίου του καὶ τρέχει πρὸς αὐτὸν δρο-

μαίος. Ἀλλά, ἐνθυμείται συνάμα ὑπὸ ποίας ὑπόπτους διὰ τὰ καμώματά του τὰ νεανικά περιστάσεις τὸ ἔχασεν ὁ δεσπότης του, καὶ τὰ πράγματα περιπλέκονται πολύ. Ἐνῶ δὲ συλλογίζεται πῶς ὁ δεσπότης του μία βραδυὰ πέρουσι «εἰς τὰς γυναίκας παννυχίζουσας ἐνέδραμε» καὶ ἐκεῖ ἔχασε τὸ δαχτυλίδι εἰς τὰ χέρια καμμιᾶς καὶ τρομάζει νὰ ἐνθυμῆται τέτοια πράγματα τὸν ἀφέντη του, νά! βλέπει τὸ Ἀβρότονον μὲ κλάμματα νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐροτῆ τὴν ὁμορφουλά τὴν τρέχει, διηγείται αὐτὴ τὰ δικά της διηγείται καὶ αὐτὸς τὰ δικά του, ἐννοεῖται ὅλα ἔξω στὸν δρόμον, ὅπως γίνονται καὶ σήμερα τὰ πράγματα εἰς τὴν ὁμοίαν κοινωνικὴν τάξιν, καὶ τὰ πράγματα περιπλέκονται ἀκόμη περισσότερο, ἀλλὰ καὶ παίρνουν νέαν ἀστειοτάτην διεύθυνσιν.

Τὸ Ἀβρότονον κλαίει, διότι ὁ Χαρίσιος δὲν ἠμπορεῖ νὰ λησμονήσῃ τὴν γυναῖκά του καὶ καταρῆται τὸν δοῦλον, ὅστις τοῦ ἐφανέρωσε τὸ μυστικὸν τοῦ ἐκθέτου. Διότι ἂν δὲν ἐμάνθανε τίποτε, θὰ ἐζούσε εὐτυχισμένος ἐν τῇ μακαρίᾳ ἀγνοίᾳ του περὶ τοῦ δλοσθήματος τῆς συζύγου. Ὁ Χαρίσιος ἦτο

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

Ὁ γλαυρὸς ἡμνητὴς τοῦ Μενάνδρου

καλόκαρδος ἄνθρωπος καὶ ἡμερώτατος. Ἀλλὰ τὸ Ἀβρότονον χάνει τιοινοτρόπως τὴ θέσι του, τὰ χάνει δὲ καὶ ὁ Ὀνήσιμος, ὅταν ἀκούῃ τὸν θυμὸν καὶ τὰς κατάρτας τοῦ δεσπότη του.

Καὶ τώρα ἔρχεται ἡ γυναικεῖα ξυπνάδα καὶ πανουργία νὰ βοηθήσῃ εἰς ξεκαθάρισμα αὐτῆς τῆς ἀγαπώμενης δι' ὅλους ὁμοῦ καταστάσεως. Ποῖα σκηναὶ ἐδῶ ἀναπτύσσονται, ποῖα θυμηθία εἰς τοὺς φόβους καὶ τὰς ἐλπίδας, εἶνε εὐκολον νὰ ἐννοήσῃ ἕκαστος. Καὶ ἐπὶ πᾶσι, γοργός, εὐκολος, ἀστεῖος διάλογος—καὶ ὠραῖον ἦθος, ὅπως τὸ τῆς ἀδικημένης Παμφίλης. Ἀλλὰ δὲν ἐπιχειρῶ ν' ἀποδώσω εἰ μὴ γενικώτατα μόνον τὴν πορείαν τῆς ὑποθέσεως. Τὸ δρᾶμα ἄλλως σύγκειται εἰς πέντε πλοιαράξιν, καὶ φυσικά, ἀναλόγον ποικιλότητων σκηναῶν.

Τὸ σπουδαῖον εἶνε πλέον διὰ μὲν τὸν Ὀνήσιμον ν' ἀνακαλυφθῇ ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶρε ἐκείνην τὴν νύκτα τῆς πανηγύρεως τὸ δαχτυλίδι. Διὰ δὲ τὸν Ἀβρότονον, νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὸ ἀφῆκε πρᾶγματι ὁ Χαρίσιος εἰς τὰ χέρια τῆς; διότι πιθανὸν καὶ κατὰ τὴν νᾶ τὸ ἔχασεν αὐτὸς καὶ νὰ πέρασε εἰς χέρια ἄλλης πάλι κατὰ τὴν.

Τὸ Ἀβρότονον ἀναλαμβάνει τώρα νὰ φραδέψῃ μὲ ἀμίμητην γυναικεῖα εὐστροφία καὶ γλυκύτητα κλάμματα τὸν Χαρίσιον, προσποιουμένη ὅτι αὐτὴ δῆθεν εἶνε ἡ μητέρα τοῦ ἐκθέτου, ἐνῶ ὁ Ὀνήσιμος εὐρίσκειται εἰς διαρκεῖς τρόμους, διότι δὲν καταλαμβάνει τὴν ἐπὶ τέλους θὰ ἐσπᾶται εἰς τὸ ἴδιον του κεφάλι ἀπὸ ὅλον τοῦτο τὸ ἀνακάτωμα, τὸ ὁποῖον ὁ μικρὸς του νοῦς δὲν ἠμποροῦσε νὰ χωρέσῃ. Φοβεῖται τώρα μὴ τοῦ

παίξῃ κανένα παιγνίδι καὶ τὸ Ἀβρότονον, ἀφοῦ τοῦ ἐπῆρε τὸ περίφημο δαχτυλίδι.

Εἰς τὸ Ἀβρότονον ὁμοῦς ἔξαφνα παρουσιάζεται ἡ γραία Σωφρόνη νταντὰ τῆς Παμφίλης, καὶ ἀναγνωρίζεται ἀμέσως ὡς σύτροφος μῆσάνγνωστον νέας ἐκείνη τὴ σκοτεινὴν βραδυὰ τῆς ἀγρίας ἐπιδρομῆς τοῦ Χαρισίου μεταξὺ τῶν γυναικῶν. Διάλογος θαυμάσιος, καὶ τὸ Ἀβρότονον ἀρχίζει νὰ βλέπῃ κᾶποιον φῶς εἰς τὰ πράγματα.

Ὁ Σμικρῖνης ὁμοῦς ἐν τῷ μεταξὺ, δύστροπος, κακὸς, φιλάργυρος, κυτάζει πῶς νὰ πάρῃ πίσω τὴν προῖκα τῆς Παμφίλης, μαζὶ μὲ τὴν ἐγκαταλειπομένην κόρην του. Ἀλλ' ἡ Παμφίλη γενναίως φρονεῖ ἀποκροῦναι τοιαυτὰ ταπεινὰ αἰσθητά του πατρὸς καὶ ὁ Χαρίσιος, ὅστις κρυφίως ἄκουσε τὸν διάλογον τοῦτον τοῦ ἀγνωστοῦ θυμῶτός του, τῆς Παμφίλης καὶ τοῦ Σμικρῖνης, ἐξάπτεται εὖ μάλλον εἰς θαυμασμόν καὶ ἀγάπην πρὸς αὐτὴν, καταδικάζει τὴν ἰδικήν του ἀθλιότητα, ἐνθυμούμενος τὸ ἀπρεπὲς του φέρον μόνον πρὸς ἀγνωστον κόρην κατ' ἐκείνην τὴν παννυχίδα καὶ βασανίζεται ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως φοβεράς. Ἀλλ' ὡς ἀκούσωμεν αὐτὸν τὸν Ὀνήσιμον διηγούμενον τὸν θρηῆνον τοῦτον τοῦ κυρίου του :

Ὀνήσιμος (στ. 383 ε')

Ἐποικίνεθ' οὗτος, νῆ τὸν Ἀπόλλω, μαινε-
(τχι)
ἐπεμάνη γ' ἀληθῶς. Μαινεταὶ νῆ τοὺς θεοὺς.
Τὸν δεσπότην λέγω Χαρίσιον...
Πρὸς ταῖς θύρας γὰρ ἔνδον ἄνοιξι συχὸν ἦν
χρόνον, διακλύπων ἐνίοτε, πανταχοῦ σκοπῶν
ὁ πατήρ δὲ τῆς νύμφης τι περὶ τοῦ παιδίου
ἐλάλει πρὸς ἐκείνην, ὡς εἶπεν. Ὁ δ' εὐθύς ὡς
ἤλλατε χρώματ' ἄνδρες, οὐδ' εἶπεν καλὸν
«ὦ γλυκυτάτη», δὲ, «τῶν λόγων οἷους λέ-
(γεις)

ἀνέκραγε τὴν κεφαλὴν τ' ἀνέπαταξε σφόδρα
αὐτοῦ. Πάλιν δὲ διαλιπὼν «οἷαν λαβῶν
γυναίχ' ὁ μέλεος ἠτύχηκα». Τὸ δὲ πέρας,
ὡς πάντα διακούσας ἀπῆλθ' εἰσω ποτὲ,
βρυχηθὼς ἔνδον, τιμὸς, ἔκστασις συχνή.
«Ἐγὼ γὰρ, ἔγωγ' ἀλιτήριος» πυκνὸν πάνυ
ἔλεγεν, «τοιοῦτον ἔργον ἐξεργασμένος
αὐτὸς γεγονώς τε παιδίου νόθου πατήρ,
οὐκ ἔσχον οὐδ' ἔδωκα συγγνώμης ποτὲ
οὐδὲν ἀτυχῶσα ταῦτ' ἐκείνη, βάρβαρος
ἀνηλεὴς τ'»· ἐλοιδορεῖ τ' ἔρρωμένως·
εἶσω, βλέπει θ' ὑφαίμιν ἠρεθισμένως·
πέφρικ' ἐγὼ μὲν· αὐτὸς εἶμι τῷ δέει·
οὕτως ἔχων γὰρ αὐτὸν ἂν ἴδῃ μὲ που
τὸν διαβάλλοντα, τυχὸν ἀποκτείνετον ἂν.
Διόπερ ὑπεκδέδουκα δεῦρ' ἔξω λάθρα·
καὶ ποῖ τράπωμαι γ'; εἰς τί βουλή; Ὀ-
(χομαι)
ἀπόλωλα τὴν θύραν πέπληγ' ἐξῶν.
Ζεῦ σῶτερ, εἴπερ ἐστὶ δυνατὸν, σῶζε μ'.

Ἀλλὰ Σωφρόνη καὶ Ἀβρότονον, μία πι-
στή νταντὰ καὶ ἓνα καλόκαρδο, κατὰ βᾶθος
πάντοτε τρυφερὸ, φιλόφρονον κορίτσι—
βλέπειτε τί ὠραῖοι, συγκινητικοὶ ἐξ ἀγαθό-
τητος καὶ εὐγενείας, ἀλλ' ἀστεῖοι πάντοτε
χαρακτήρες!—ξεκαθαρίζουν ἐντελῶς τὰ
πράγματα. Μόνον, ἐνῶ ἐπίκειται ἡ ἀναγνώ-
ρισις καὶ ἡ συμφιλίωσις, καὶ ἡ γαλήνη
πλέον καὶ εὐτυχία δι' ὅλους, παρουσιάζεται
ὁ κακόγερος Σμικρῖνης, μὴ γνωρίζων ἀκόμη
τίποτε ἀπὸ τὰ ἀποκαλυφθέντα καὶ οικειό-
μενος μόνον πῶς νὰ πάρῃ πίσω τὴν προῖκα
ποῦ ἔδωκεν εἰς τὸ κορίτσι του.

Ἐδῶ ὁμοῦς πίπτει εἰς χεῖρας τοῦ θαυ-
μασίου Ὀνησίμου, ὅστις ξετινάζει τὸν
ἄθλιον γέροντα μὲ ἀνυπερέβλητον εἰρωνεῖαν
καὶ χλεύην. Ἀς ἀκούσωμεν ὁμοῦς πάλιν
τὸν θαυμάσιον διάλογον τοῦ κατεργάρη
δοῦλου καὶ τοῦ ἀναισθητοῦ φιλαργύρου.
Εἶνε συνάμα μία σελις ἐπικουρέων φιλοσο-
φίας, τῆς ὁποίας λάτρης ἦτο καὶ ὁ ἴδιος ὁ
Μενάνδρος, ὁ συνέφηβος τοῦ Ἐπικούρου.

Ὀνήσιμος (στ. 464 ε')

Τίς ἐστ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; Ὁ Σμικρῖνης
ὁ χαλεπὸς, ἐπὶ τὴν προῖκα καὶ τὴν θυγατέρα
ἦκων. (Σμικρ.) Ἐγὼ γε τρισκατάρτα. (Ὀνήσ.)
(Καὶ μάλισ-
τῶς λογιστικῶ γὰρ ἄνδρὸς καὶ σφόδρα
φρονούντος ἡ σπουδῆ. (Σμικρ.) Τὸ θ' ἄρπασμα
(Ἡράκλειος)
θαυμαστὸν ὄν, πρὸς θεῶν καὶ δαιμονίων.
(Ὀνήσ.) Οἶε τὸσαῦτα τὸς θεοὺς ἄγειν σχολῆν
ὡστε τὸ κακὸν καὶ τὰγαθὸν καθ' ἡμέραν
μῆμιν ἐκάστω, Σμικρῖνη; (Σμικρ.) Λέγεις δὲ τί;

(Ὀνήσ.) Σαφῶς διδάξω σ' εἰσὶν αἱ πᾶσαι πόλεις
ὁμοῖον εἶπειν, χίλιαι, τρισμύριοι
οἰκοῦσ' ἐκάστην καθῆνα τούτων οἱ θεοὶ
ἕκαστον ἐπιτρέψουσ' ἢ σώξουσιν; (Σμικρ.) Πῶς;
λέγεις γὰρ ἐπιπόνον τιν' αὐτοὺς ζῆν βίον.
(Ὀνήσ.) Οὐκ ἄρα φροντίζουσιν ἡμῶν. (Τίς γὰρ
(οὔν;»
φῆσαις. Ἐκάστω τὸν τρόπον συνήρμασαν
φρουράρχον· οὗτος ἔνδον ἕτερον μὲν ποτε
ἐπέτρεψεν ἂν γ' αὐτῷ κακῶς χρητάμενον ἂν,
ἕτερον δ' ἔσωσεν· οὗτός ἐστ' ἡμῖν θεός,
ὅ τ' αἰτίος καὶ τοῦ καλῶς καὶ τοῦ κακῶς
πράττειν ἐκάστω· τοῦτον ἱάσκου ποῦν
μὴδὲν ἄποπον μὴδ' ἀμαθείς, ἵνα πράττης καλῶς.

Τὸ τέλος εἶνε πλέον ἐγγὺς καὶ ἡ ὅλη κω-
μωδία ἀποδεικνύεται ὄντως τοιαύτη, ὁποῖαν
ἐθαύμασαν αὐτὴν ἡδὴ οἱ ἀρχαῖοι.

Ὀλόκληρος δὲ, καθὼς εἶπα, δὲν σώζε-
ται. Ἀλλὰ τέσσαρες ἐκ τῶν πέντε πράξεων
τῆς δύνανται κάλλιστα ν' ἀνασυγκροτηθοῦν
ἐκ τῶν σωζομένων τεμαχίων, καὶ ἡ λεί-
πουσα εὐκόλως νὰ συμπληρωθῇ. Φαντάζο-
μαι δὲ δι' ἓνα ἡμέραν διόλον δὲν εἶνε ἄ-
δύνατον, ἓνα δημιουργικὸν νέον ἑλληνικὸν
πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἴσως ἡδὴ ἔχει στημένον
τὸν θρόνον του εἰς τὸ προῖνον τοῦ ἀνα-
κτόρου τῆς Μεγαλοφυῖας, ν' ἀναστηλώσῃ
διὰ τῶν λαμπρῶν σωζομένων ἐρειπίων, καὶ
νέων εὐφυῶς ἐκλεγομένων ὑλικῶν, ὅλον τὸ
ὠραῖον οἰκοδόμημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουν
ἐκεῖνα. Τὸ Διονυσιακὸν θέατρον ἐνδὸς νέον
εὐρωστοτέρου, καὶ φαιδρύτερου διὰ τοῦτο
παρὰ σήμερον Ἑλληνισμοῦ, θ' ἀνηχῆσθαι ἀπὸ
τὰ κροταλλίσματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μὲ τόσην
ἀγωνίαν περιέμεινε ἕκαστος τῆς Γλυκερίας διὰ
νὰ περιποιηθῇ ἔπειτα πλήρως χαρᾶς τὴν
ἱεράν, καθὼς ἔλεγεν, ἐκείνον κεφαλῆν, καὶ
τὸ βᾶθρον τοῦ μεγάλου ποιητοῦ θὰ λάμψῃ
λευκότερον εἰς τὰς γλυκὰς προῖνας ἀκτῖνας
τοῦ ἡλίου τῆς μακαρίας ἐκείνης ἡμέρας τὴν
ὁποῖαν πρέπει, πρέπει πάλιν νὰ φέρον

«Τὰ καυχήματα
τῶν θαυμασίων σκοπέλων,
ὅπου ποτὲ δὲν ἄραξε
φῶδος κινδύνου».

**ΕΠΕΤΑΙ. Ἡ ἀπὸ σκηναῖς παρά-
στασις τοῦ Μενάνδρου μετ'
εἰκόνων.**

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
(ΙΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ)

**Ὁ Κάϊζερ, ἡ Κέρκυρα καὶ ἡ ἐθνικὴ
ἐνδυμασία.**

Ὅτι ὁ Κάϊζερ ἔμεινε καταγοητευμένος ἀπὸ
τὴν Κέρκυραν, τὸ ἐμάθαμεν ἀπὸ διαφόρων πη-
γῶν καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν συνέντευξιν τοῦ γερμα-
νοῦ προξένου κ. Λύδερς πρὸς συντάκτην τῆς
«Ἀκροπόλεως». Κατενθουσιασμένος κατα-
γοητευμένος εἶνε αἱ λέξεις τὰς ὁποίας μετε-
χειρίσθη ὁ κ. Λύδερς. Συνέθη δὲ καὶ τὸ εἶξῃς
τὸ ὁποῖον δηλοῖ χαρακτηριστικώτατα τὴν γο-
ητείαν τὴν ὁποῖαν ἡ Κέρκυρα, ὡς λατρευτὴ ἑ-
ρωμένη, ἐξήσκησεν ἐπὶ τῆς αἰσθητικῆς κριτικῆς
Ἰουλιέμου τοῦ Β'. Ἀφοῦ πλέον εἶχε ἀποχώ-
ρισθῇ καὶ χαιρετίσθαι ὅλους εἰς τὸ μαγευτικὸν
Γαστοῦρι καὶ εἶχεν ἐπιβιβασθῇ ἐπὶ τῆς θαλα-
μηγοῦ του ἵνα μετ' ὀλίγης ὥρας ἀπάρῃ διὰ
τὴν Αὐστρίαν, αἴτηνς ὅλας ἀπροσδόκητως ἀ-
πεβίβασθαι εἰς τὴν ἕξῃαν καὶ μὲ τὸ αὐτοκίνη-
τον μετέβη εἰς τὸ Γαστοῦρι μετὰ τῆς αὐτο-
κρατορικῆς του οἰκογενείας.

Ἡὺρὲ τὸς κατοίκους μείνεντας ἐκπλήκτους
διὰ τὴν ἀπροσδόκητον παρουσίαν του χορεύ-
οντος τοῦ ἐντοπίου χοροῦ, καὶ τότε διὰ πρῶ-
την φοράν διέταξε νὰ ἀνοίξουν τὰς πύλας τοῦ
«Ἀγγιλλείου» καὶ ἐκεῖ ἐν τῷ μαγευτικῷ κήφῳ
διακόσμησεν ἐκείνην καὶ διπλάσιον ἄνδρες ἐχό-
ρευσαν ὑπὸ τὰ ὄμμανα τοῦ προσανῶς εὐτυχῶς
Μονάρχου κτυπῶντος τὸν ρυθμὸν μὲ τὸν πόδα
του καὶ μολὶς συγκαταρούμενον ἀπὸ ὑπέρτατον
αἰσθητικῆς ἐπιθυμίας νὰ λάβῃ τὸ χεῖρ καμμιᾶς
ἄμορφης Γαστουριώτισσας καὶ νὰ σέρνῃ τὸν
χορόν (!)

Ἡ πρηνήπισση Σοφία ἐρησιμέουσε μετὰ
ταῦτα ὡς διερμηνεύς μεταξὺ τοῦ Ἀδελφοῦ τῆς
καὶ τῶν χωρικῶν πρὸς οὗ; ἡ Α. Μ. ἀπέτεινε
τὸν λόγον. Καὶ δι' αὐτῆς Γουλιέμου ὁ Β'.
φίλος τῆς γραφικότητος ὅσον καὶ τῶν λαϊκῶν
παραδόσεων ἰδῶν χωρικοὺς τινὰς ἐξοστρακι-
σαντας τὴν ὠραίαν χωρικὴν ἐνδυμασίαν διὰ
τὴν ἄχαρι εὐρωπαϊκὴν ἔλαβε ἀφορμὴν νὰ ἐ-
ξάρῃ τὸ ὠραῖον τῶν ἐθνικῶν ἐνδυμάτων τῆς
Κερκύρας καὶ νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς χωρικοὺς νὰ
μὴ τὰ περαιτώσιν.

Ἄλλοτε ἐγράψαμεν ἀπὸ τὰς στήλας αὐτὰς
τὰς προσπάθειάς τὰς ὁποίας καταβάλλουν ἄλ-
λου πρὸς διατήρησιν τῶν ἐθνικῶν ἐνδυμάτων
τῶν ἐπαρχιῶν τώρα προστίθεται καὶ ἡ γνώμη
τοῦ Γουλιέμου.

— Ὁ Κάϊζερ ὡς ἀρχαιολόγος ὡς ὁμιλ-
τῆς καὶ... ἀναρχικός (:)
Ὁ κοσμοπολιτικὸς—ὕπὸ τὴν σημασίαν τὴν

καλητέραν, τοῦ ἐνδοξομένου δηλαδὴ διὰ πᾶν
ἀνθρώπινον—αὐτοκράτωρ ἠθέλησε νὰ κρίνῃ
ἰδίως ὁμοῦς περὶ τοῦ βασιμῶς τῆς θεωρίας
τοῦ Δέρπελδ περὶ τῆς τοποθεσίας τῆς ὀμη-
ρικῆς Ἰθάκης, τὴν ὁποῖαν ὁ διάδοχος ἀρχαιο-
λόγος θέτει εἰς τὴν σημερινὴν Λευκάδα. Ὁ
Κάϊζερ ἐπεσκόπητε διάφορα ἱστορικὰ μέρη τῆς
Λευκάδος πρῶτον καὶ ἔπειτα τῆς Ἰθάκης.
Ἄγνωστον ἔαν ἐπέειθῃ περὶ τῆς ὁρθότητος τῆς
γνώμης τοῦ γερμανοῦ ἀρχαιολόγου, ἢ ἔαν δὲν
ἐθεώρητε ἑαυτὸν τόσον δυνατὸν ἀρχαιολογικῶς
—ὡστε νὰ πορευθῇ ἀμέσως περὶ τοῦ ζητήμα-
τος. Ἐπέειθῃ ὁμοῦς βεβῶως περὶ τῆς σοβαρό-
τητος καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐρευνῶν τοῦ καθη-
γητοῦ Δέρπελδ, ἀφοῦ τὴν ἠδὲκῆσεν νὰ συνδράμῃ
τὸ ἐξερευνητικὸν του ἔργον ἐν Ἑλλάδι διὰ
γενναίας προφορᾶς 5,000 φράγκων καὶ προ-
σέτι διὰ προσωπικῆς δωρεᾶς πρὸς τὸν καθηγη-
τὴν ἐνὸς κινήτου οἰκίσκου τὸν ὁποῖον ὁ ἀρχαιο-
λόγος δύναται νὰ χρησιμοποίησῃ εἰς τὰ μέρη
τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ ὅπου δὲν ὑπάρχουν κατοί-
κιαί.

Μετὰ τὴν θρησκευτικὴν του ὁμιλίαν εἰς τὸ
παρακλήριον ὁ Κάϊζερ ἔκαμε ἐπιστημονικὴν
στρατιωτικὴν τοιαύτην περὶ τῆς ναυμαχίας τοῦ
Τραπεζαγᾶ, εἰς τοὺς ἀξιοματικῶς τῶν γερμα-
νικῶν καὶ ἑλλῶν ἀκόμη πλοίων, κατὰ μίαν ἐ-
φημερίδα συγκαλέσας τοὺς ἀξιωματικῶς αὐτοὺς
ἐν τῷ «Ἀγγιλλεῖῳ».

Καὶ ἀφοῦ ἐξήντησε ὅλην τὴν ἀνθρωπίνην
δράσιν ὁ Αὐτοκράτωρ, ὡς πολεμικός, πολιτι-
κός, καλλιτέχνης, ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων,
ἐπιστήμων, ἱεροκλήρυς, ἀρχαιολόγος κλπ. δὲν
τοῦ ἔλειπεν ἵνα γίνῃ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του
παρὰ νὰ γίνῃ ὁπωσδήποτε καὶ ὀλίγον τι αναρ-
χικόν!... ἀποπειραθεὶς ἡ μάλλον ἐκτελέσας
τὴν ἀποτίναξιν ἀδιάφορον ἔαν μὴ διὰ δυναμίτι-
δος τοῦ ἐτέρου τῶν Ἐσπεμιένων τοῦ Ἀγγι-
λλεῖου, τοῦ Ἀρρίγκου Χάινε! Μὴ ἡ ἀδυσώπητος
ψυχὴ τοῦ Αὐτοκράτορος δὲν κατάρθωσε παρ'
ὅλας τὰς προσπάθειάς του ὅπως τὸ εἶχεν κι-
τωρῶσθαι ὁ Βίσαρκ, νὰ συμπιλιωθῇ πρὸς τὸν
εἰρωνὰ ποιητὴν τὴν καυτηριάζοντα τὴν προσω-
πικὴν μεγαλομανίαν, ἢ ἡ ζυλοτύπος ψυχῆ του δὲν
ἠδύνατο ν' ἀνεχθῇ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ ἄλ-
λην Μεγαλειότητα;

Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Σχολὴ τῶν Ἐφέδρων

Ὅτε ἡ ὁμιλητικότης τοῦ γερμανοῦ Κάϊζερ
νὰ ἐπέδρασε εἰς ὅλον τὸν Ἰψιλὸν κύκλον του,
ἠκούσθη μετ' εὐέλπιδος χαρᾶς καὶ εὐχαριστι-
σεως ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ ἡμέτερος Βασιλεὺς ἐπισκε-
φθεὶς τὴν Σχολὴν τῶν Ἐφέδρων Ἀξιοματικῶν
εἰδεί, θη διαχτυλιστάτος, μὲ ἐνδιαφέρον ἀξιοση-
μειῶτων, παρατὰς ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὰς
ἀσκήσεις τῶν μαθητῶν, ἐξᾶρας τὴν στρατιωτι-
κὴν μόρφωσιν αὐτῶν, τὸ πειθαρχικόν, τὸ εὐστα-
λές, ἀρεμῶντων καὶ σεμνὸν ἐν ταῦτ' τῆς παρα-
στάσεως τοῦ ὅτιος ἐκλεκτοῦ τούτου σώματος
τῶν ἀξιοματικῶν μας, καὶ συγκαρτεῖς τοὺς τε
διοικητὰς τῆς Σχολῆς καὶ λοιποὺς καθηγητὰς
καὶ εὐχρηθεῖς ἵνα καὶ τὸ λοιπὸν στράτευμα τύχῃ
ὁμοίως ἀσκήσεως καὶ στρατιωτικῆς ἀξίας.

Οἱ λόγοι οἱ ἐθουσιώδεις τοῦ Βασιλέως μας
— τοῦ πολὺ φειδωλοῦ εἰς τοὺς ἐπαίνοους του —
εἶναι ἡ Ἰψηλοτέρα ἀναγνώρισις τοῦ ἀφελίμου
τῆς Σχολῆς τῶν Ἐφέδρων, καὶ λεχθέντες ὀλί-
γας ὥρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Κάϊζερ τοῦ
λαβόντος ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμῆσῃ τοὺς λαμπροὺς
ἐφέδρους μας δὲν εἶναι τολμηρὸν νὰ ἐπιθῆ τις
ὅτι δύνανται οἱ βασιλικοὶ λόγοι νὰ θεωρηθῶσιν
ἐν ταῦτ' καὶ ὡς ἐπίσημος ἠχώ τῆς περὶ τῆς
Σχολῆς σχηματισθείσης ἀρίστης γνώμης τοῦ
ἀρμοδιωτάτου γερμανοῦ αυτοκράτορος.

Οἱ Πανελλήνιοι ἀγῶνες.

Περὶ τῶν φετιμῶν ἀγῶνων γράφομαι καὶ
ἄλλα εἰς τὸν σημερινὸν ἀριθμὸν. Ἐνταῦθα θὰ
σημειώσωμεν μόνον τὸν ὀλον ἐπαρτημένον
ὀλιγώτερον κόσμον τὸν παρακολουθοῦντα τοὺς
ἀγῶνας. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐσημειώ-
σαμεν τὰς καυχολογίας τῶν ἄγγλων ὡς ὄντων τὸ
μόνον ἔθνος τὸ ἀσθανόμενον πρᾶγματι τὸν ἄ-
θλητισμόν. Εἶπομεν ὅτι εἶχον δίκαιον. Κεῖ ὁ
ἀθλητισμὸς βεβῶως καθὼς καὶ πᾶσα ἄλλη ἐκ-
δήλωσις τοῦ πολιτισμοῦ, δὲν ἐπιβάλλεται δι'
ἐπιτροπεῖων ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνεται ἐξῆς συμ-
φυσμένη ὀλίγον κατ' ὀλίγον μὲ τὸν καθημερινόν
βίον. Ἡδὴ καὶ παρ' ἡμῖν ὁ ἀθλητισμὸς κα-
τατὰ ἀναντιρρήτως ἐλάφως καθ' ἑκάστην,
καὶ ἔαν διὰ καταλλήλου μεθόδου—διὰ τῆς
σοφικῆς ἢ ἄλλης, ἀδιάφορον, πλησιεστεράς ὁ-
μως πρὸς τὴν φύσιν—γίνῃ ἀγαπητὸς ἀπὸ τὴν
τρυφερότερον ἠλικίαν, ἀρκεῖ μία γενναία μόνον
ἵνα ὅλα τὰ εἶδη τῶν σ π ὀ ρ τ, τὰ ἀρχαῖα
καὶ τὰ νεώτερα—ποῖος εἶπεν ὅτι τὸ κρίκει καὶ
αὐτὸ τὸ Λάουον-τένν δὲν εἶνε ἐκ τῶν σπῶρτ
τὴν ἀφελιμωτέρων ἀκριβῶς διότι εἶνε ἐκ τῶν
ψυχαγωγικωτέρων,—ἵνα ὁ ἀθλητισμὸς γινόμενος
μέρος τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου, τύχῃ τῆς αὐτῆς
ἐκτιμῆσεως τὴν ὁποῖαν μεταξὺ τῶν ἀγγλο-
σαξωνικῶν καὶ σκανδιναυικῶν φυλῶν.

Ἀλλ' ἀρχήσατε σεῖς κύριοι ἀρμόδιοι τῆς
ἐκπαιδευσεως καθιστῶντες τέρψιν ἀληθῆ καὶ
ἀπόλαυσιν τὴν γυμναστικὴν τῶν σχολειῶν, καὶ
ὄχι βραχνιστήριον κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον
τῆς ἱεράς ἐξετάσεως, ὅπως εἶναι σήμερον,
ἢ ὅτι ἡ Α, Β, Γ, ὁ βασιλοπάις Γεώργιος σᾶς
εἰδείτε τὸν δρόμον. Ἀκολουθήσατέ των σοβα-
ρῶς.

**Ὁ κ. Θεοτόκης καὶ τὸ Μακεδονικὸν
ζήτημα**

Ἐκ τοῦ ταξιδίου τοῦ Κάϊζερ ἡ μετὰ τῆς
Α. Μ. συνομιλία τοῦ Ἑλλήνου Πρωθυπουργοῦ
δὲν εἶναι τὸ ὀλιγώτερον σπουδαῖον ἐπεισόδιον.
Ἐλέχθη ἡδὲν ἐν ταύτῃ τῇ στήλῃ ὅτι ὁ αὐτο-

ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΕΣΙ*

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΑΙΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΣΥΜΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΔΟΙ ΑΙ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΑΙ ΠΕΤΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΟΔΟΥΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

Καταδίωξις διὰ τῶν χιόνων.— Φονικὴ συμπλοκὴ τῆς συμμορίας μετ' ἀποσπάσματα.

Τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἰχνῶν τῆς ληστρικῆς συμμορίας εἰς θέσιν Σκάλα διακεθθέντα καταλήθως ἠκολούθησαν τὰ ἴχνη ταῦτα ἐν μέσῳ τῆς χιόνος καὶ αὐθήμερον—ἦτο τὴν 21ην Ἰανουαρίου—ὁ προπορευόμενος μετὰ τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ λοχίας Ἀντωνιάδης κατάρθρωσε νὰ φθάσῃ τοὺς ληστές εἰς τὴν θέσιν Στεφάνι, ἐνθα καὶ τοὺς προσέβαλε μετὰ μεγάλης ὀρμῆς. Οἱ λησταὶ ἐγκλίως ἀντιληφθέντες τὴν προσέγγισιν τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος εἶχον ἤδη καταλάβει ἐπικαίρους θέσεις καὶ ἐδέχθησαν κατ' ἀρχὰς ἀκλόνητοι καὶ διὰ σφοδρῶ πυρὸς τὴν ἐπίθεσιν τῶν στρατιωτῶν. Οὗτοι ὁμως ἀκάθεκτοι προηχώρουν βιάλλοντες κατὰ τῶν ληστῶν. Ἡ συμπλοκὴ οὕτω διήρκεσε μέχρι τῆς νυκτός, τῆς ὁποίας οἱ λησταὶ ἐπωφελοῦμενοι ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν λαβόντες ἄγνωστον διεύθυνσιν.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συμπλοκῆς ἦτο ἀρκετὰ ὀδυνηρὸν διὰ τὴν ληστοσυμμορίαν. Διότι ἐφρονεῖσθαι μὲν ὁ ἀρχιληστής Κουτσοδράκος καὶ οἱ λησταὶ Μήτρος Κουνούργιος καὶ Σωτήριος Ἀρβανιοβλαχάκης, ἐπληρώθησαν δὲ ἕτεροι τρεῖς. Τὰ πτώματα τῶν φονευθέντων οἱ λησταὶ τ' ἀφῆκαν ἐπὶ τόπου, ὅπου τὰ εὖρον κατόπιν οἱ στρατιῶται, ἐνῶ τοὺς πληρωθέντας συμπαρέλαβον κατὰ τὴν φυγὴν τῶν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα, τὸ μετὰ τὸς φρονεῖσθαι ἐπιτεθεὶν κατὰ τῶν ἀχωρημένων ληστῶν ἐβρόντησεν τὸν θανάτων τοῦ ἡδηγού Ἰωάννου Μογγανᾶ καὶ τοῦ λοχίου Τοπολιάτου ὁ ὁποῖος θανασιμῶς πληγωθεὶς ἀπέθανεν τὴν ἐπομένην.

Ποῦ καὶ πῶς συνελήφθησαν δύο λησταί.— Ἀνοσταί... ὑπὸ χόρτα! Τὰ ἴχνη αἵματος.

Τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα ἐνοεῖται ὅτι δὲν ἐπανεπαύθησαν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ταύτην, ἣ ἦτοια ἄλλως ἀφῆκε κατὰ τὰ 4)5 ὡσὺν ἀκούη τὴν ληστοσυμμορίαν ταύτην ἀλλὰ διενυκτερεύσαντα εἰς τὸν τόπον τῆς συμπλοκῆς εὐθὺς ἄμα τῇ πρῶτῃ ἠκολούθησαν συντόμως τὰ ἴχνη τῶν φυγόντων ληστῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο καὶ σταγόνες αἵματος. Οὕτω δὲ ἐφθασαν μετὰ πολλὴν ὥραν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ρωτσώνας, πλησίον τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχον αἱ σκηναὶ τοῦ ἀρχιποιομένου Ἠλία Κολοβού.

Τὰ αἵματρά ἴχνη προφανῶς ἐπρόδιδαν τὴν ἐκείθιν διέλευσιν ἢ μεταφορᾶν ληστῶν πληγωμένων ἐκ τῆς συμμορίας, ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ μὴ ἀντιληφθῶν τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα ὅτι ἐκεῖ που εἰς τὰ ποιμνοστάσια τοῦ Κολοβού θὰ εἶχον ἀφεθῆ ἀποκρυπτόμενοι οἱ τραυματῆται λησταί. Καὶ πραγματικῶς ὑπῆνοιαι τῶν στρατιωτῶν δὲν ἐβράδυνον ταχέως νὰ βεβαιωθῶν ἐκ τῶν παραπάνω.

Πληθύνον τῶν σκηνῶν τοῦ ἀρχιποιομένου Κολοβού ὑπῆρχε τὸ μανδρῖον αὐτοῦ. Πολλοὶ στρατιῶται μετὰ ματαίαν ἐρευναν ἐνόησαν τῶν σκηνῶν ἤρχισαν ἐν τάχει διευθυνόμενοι εἰς τὸ μανδρῖον τοῦτο. Ὁ κόπος τῶν δὲν ἵππῃς διόλου χαμένος.

ὑπὸ σωρὸν δεματίων χόρτων ἐκρύπτοντο οἱ πληγωμένοι λησταὶ Καλομοίρης καὶ Κασώνης φέροντες τὸν δπλισμὸν τῶν ὡς καὶ τὰ ὅπλα τῶν τριῶν φονευθέντων ληστῶν. Οἱ τραυματῆται λησταὶ συνελήφθησαν ἔνευ ὀδημιᾶς ἀντιστάσεως, ἣν ἄλλως τε δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπιφέρωσιν.

* Ἴδε προηγούμενα εἰς φύλλα 13 καὶ 20 Ἀπολλίου.

Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται καταφανεστᾶτη ἡ ἐνοχὴ τοῦ ἀρχιποιομένου Κολοβού εἰς τὴν ὑποθαλψὶν τῆς ληστοσυμμορίας καὶ τὴν ἀποκρύψιν τῶν δύο πληγωμένων ληστῶν.

Ἐποῦ τὸν Κολοβὸν τὸν τρώει θεοὶ... κολοβό.— Πῶς ἐπιόσθηκε ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν. Καὶ ὁ ληστὴς Καπούλας.

Καὶ ἐδικαιολογεῖτο μὲν ὁ Κολοβὸς λέγων ὅτι τὴν νύκτα διελθόντες οἱ λησταὶ ἐκ τοῦ ποιμνοστασίου του, εἰς ὃ ὑπῆρχε μόνον ὁ γέρον ποιμὴν Μπεκῆς, ἀποθανών μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἄφρασαν ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ (τοῦ Κολοβού) τοὺς πληγωμένους ληστές καὶ ὅτι ἄμα ἔμαθε τὴν ἐπιούσαν τὴν παρουσίαν αὐτῶν ἐν τῷ ποιμνοστασίῳ του εἰδοποίησεν ἐμπιστευτικῶς τὸν διοικητὴν τοῦ μεταβατικοῦ Λιακόπουλον, καὶ οὕτως ἐπετεύχθη ἡ σύλληψις τῶν, ἐν μέλει δὲ ὑποστηρίξει τὴν ἀπολογία τοῦ Κολοβού καὶ ὁ Λιακόπουλος καταθέτων ὅτι ἐνῶ τ' ἀποσπάσματα ἐπορεύοντα εἰς τὰ ποιμνοστάσια αὐτοῦ ὁ Κολοβὸς διὰ σημείου τῷ ὑπέδειξε τὸ μέρος εἰς ὃ ὑπῆρχον κρυμμένοι οἱ πληγωμένοι λησταί. Ἄλλοι ὅμως μάρτυρες παρόντες καὶ προπορευόμενοι μάλιστα κατὰ τὴν ἐρευναν ὑποστηρίζουσιν ὅτι ἢ πρὸς τὸν διοικητὴν τοῦ μεταβατικοῦ ἐμπιστευτικῶς δῆθεν καταδόσεις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Κολοβού κατ' ἀνάγκην καὶ καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος εἶδεν ὅτι τ' ἀποσπάσματα διευθύνοντο εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν ἐκρύπτοντο οἱ πληγωμένοι λησταί, καὶ ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν οὔτε οἱ λησταὶ ἄνευ προηγουμένης σχέσεως καὶ ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν Κολοβὸν νὰ ἐμπιστευθῶσιν εἰς τὸ ποιμνοστάσιόν του τοὺς δύο συντρόφους τῶν οὔτε ὁ ποιμὴν νὰ τοὺς ἀποκρύψῃ χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτὸν καθ' ὅλην τὴν νύκτα, τινεὶ μάλιστα προσθέτουσι ὅτι καὶ τρίτος ληστής πληγωμένος ὁ Θωμᾶς Καπούλας, κατέρχυνεν εἰς τὸν Κολοβόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἀνευρέθη ἀλλὰ θεραπευθεὶς ἠνώθε κατόπιν μετὰ τὴν συμμορίαν τοῦ Σπανοῦ ὁ δὲ ἀνθυπὸληρχος Σουτσοῦς καταθέτει ὅτι μετὰ τῶν μανδριῶν τοῦ Κολοβού καὶ τοῦ μανδριῶν τοῦ ἄλλου ποιμένου Κατσαροῦ εἶχε σχηματισθῆ ἐπιτηδὲς κρύπτη ἐν εἶδει μεσοταίρου εἰς ἣν ἀνευρέθησαν οἱ πληγωμένοι λησταὶ καὶ ὅτι ὁ Κολοβὸς καὶ ἄλλοι ποιμένες εἶπον εἰς τ' ἀποσπάσματα ὅτι οἱ λησταὶ μετὰ τὴν ἐναπόθεσιν τῶν πληγωμένων διευθύνθησαν πρὸς τὴν Ὁρωπὸν δειξάντες καὶ ἴχνη πατημάτων διευθυνόμενα εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἐνῶ ὡς ἀνεκαλύφθη κατόπιν, οἱ λησταὶ ἦσαν τοποθετημένοι εἰς θέσιν «Ταμπούρια τοῦ Κοιζώτου» μίαν ὥραν ἀπέχοντα πρὸς σκηνῶν τοῦ Κολοβού. Ἄλλοθεν δὲ βεβαιούται καὶ στενωτέρως τὴν σχέσιν τοῦ Ἠλίου Κολοβού καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, κουμπάρων τοῦ ἀρχιληστοῦ Κουτσοδράκου πρὸς τοὺς ἀρχιληστές Τάκον καὶ Χρηστον Ἀρβανίτην, περὶ ἧς θὰ γίνῃ ἐν τοῖς ἐπιέθεν λόγῳ.

Μετὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν πληγωμένων ληστῶν ἐν τῇ καλύβῃ τοῦ Κολοβού ἡ ληστρικὴ συμμορία διηυθύνθη περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ μίαν περίπου ὥραν ἀπέχον ποιμνοστάσιον τοῦ Ἰω. Ταντάλου παρὰ τὴν θέσιν Δεΐλεσι, ἦσαν δὲ τότε ὡς βεβαίως ὁ δὴμάρχος Ζέρβας εἴκοσι καὶ εἰς μόνον λησταί, ὅπερ δεικνύει ὅτι ἀληθῶς καὶ ὁ ληστής Καπούλας ἀπεκρύθη πρὸς τοὺς ποιμνοστασίους τοῦ Κολοβού, καθόσον γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ συμμορία ὅτε εἰσέβαλεν ἐκ τοῦ Ὁθωμανικοῦ ἀπετελεῖτο ἐξ εἴκοσι ὀκτώ, καὶ ὅτι ἐξ ἐφρονεῖσθαι καὶ ἐξωγρήθησαν κατὰ τὰς δύο συμπλοκάς εἰς Καρὰ-

μουζαν καὶ εἰς Στεφάνι ἐπρεπε ν' ἀποτελῆται ἐξ εἴκοσι δύο.

Ὁ Τάνταλος ὠμολόγησεν ἐν τῇ ἀνακρίσει ὅτι τῶ ὄντι οἱ λησταὶ μετέβησαν κατὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ ποιμνοστάσιόν του καὶ ἔμειναν δύο περίπου ὥρας ἀναγκασθεὶς δὲ τοῖς ἔδωκε ἄρτον καὶ ἀλεύρον, ἀλλὰ τὴν πρῶταν ἔσπευσε καὶ εἰδοποίησε τὸν διοικητὴν τοῦ μεταβατικοῦ Λιακόπουλου, ὅπερ ἐπιβεβαίωσι αὐτὸς τε καὶ ὁ ὑπομοίραρχος Κρικελόπουλος.

Πῶς οἱ βλαχοποιημένους ἔκρουβαν τοὺς ληστές.— Πῶς ἐξηπάτων τ' ἀποσπάσματα.— Ἐνας φεβρός λησταποδόχος.

Τὴν 26ην Ἰανουαρίου ὁ δὴμάρχος Ταντάλος Παπᾶ Ἰωάννου εἰδοποίησεν τὸν διοικητικὴν τοῦ μεταβατικοῦ Λιακόπουλον ὅτι ἡ ληστρικὴ συμμορία, ὡς ἐπληροφορήθη παρὰ τοῦ ποιμένου τοῦ Χρ. Παπαδέδε, διακρίθει ἐν τῷ ποιμνοστασίῳ του εἰς θέσιν Σταμάτα καὶ ἀμείως διευθύνθησαν τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἀλλ' ἂν καλύφθη ὅτι ἡ εἰδοποίησις πρὸς τὸν δὴμάρχον ἐγένετο μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν φυγὴν τῶν ληστῶν, οὔτινες ὡς βεβαιούσιν πάντες οἱ μάρτυρες, διέμειναν παρὰ τῷ Παπαδέδε ἀπὸ τῆς 23ης μέχρι τῆς 25ης ἔλαβον ἄρτον παρ' αὐτοῦ καὶ ἔσφαξαν κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν τῶν πέντε πρόβατα. Ἐνῶ δὲ ὁ Παπαδέδες ἀπεμακρύνθη δις ἢ τρίς τοῦ ποιμνοστασίου του διὰ τὴν προμήθειαν ἄρτου καὶ ἀλεύρου δὲν ἔδωκεν εἰδῆσιν τινεὶ εἰς τὰ περίεξ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα, ἐξ ὧν κατὰ τὴν ἰδίαν του ἠμολογίαν ἐν ἦτο εἰς Λιάτταν, μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ ποιμνοστασίου του καὶ ἕτερον εἰς Σημητάρι τρεῖς ὥρας μακρὰν.

Αἱ πληροφορίαι τῶν μαρτύρων συμφωνοῦσι καὶ μετὰ τὴν ἠμολογίαν τοῦ ληστοῦ Λιῶρη ὅτι εἰς τὸν ποιεμένη τοῦτον ἔμειναν καὶ ἐτροφοδοτήθησαν δύο ἡμερονύκτια, ὅτι ὁ Τάκος εἶχε σχέσεις μετ' αὐτοῦ καὶ ὅτι μεταβάς τοῖς ἐφερὲν καὶ ἱκανὴν ποσότητα ἀλεύρου ἐπὶ πληρωμῇ. Ὁ Χρηστός Παπαδέδες ἠμολογεῖ ὅτι μόνον μίαν νύκτα ἔμειναν οἱ λησταὶ εἰς τὸ ποιμνοστάσιόν του, ἐπικαλεῖται δὲ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν ἐκδούλευσιν ἣν κατόπιν προσέφερε καταδόσας τοὺς ληστές Λιῶρη καὶ Μοναχῶν, οὔτινες μετὰ τὴν σφαγὴν τῶν αἰχμαλώτων κατέφυγον εἰς τὸ ποιμνοστάσιόν του τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα καὶ ἐζήτησαν νὰ τοὺς ἀποκρύψῃ ἐνῶ προηγουμένως καὶ ὁ ἀρχιληστής Τάκος μετὰ τοὺς διασωθέντας ὀπαδοὺς του εἶχε μεταβῆ τὴν νύκτα τῆς Μεγάλης Πασασκευῆς ὅτε κατεδιώκοντο μετὰ τὴν σφαγὴν τοῦ Δεΐλεσι καὶ ἔμειναν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου λαβόντες ἄρτον καὶ τυρὸν.

Ἄλλ' αἱ ἐπικαλεσθέντα αὐταὶ ἐπισκέψεις τῶν ληστῶν εἰς τοῦ Χρ. Παπαδέδε μετὰ τὴν διάπορξιν μάλιστα φρικώδους κακουργήματος, ὅπερ κατέστησεν αὐτοὺς μισητοὺς καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς στενωτέρους φίλους τῶν, μακρὰν τοῦ νὰ δικαιολογησὶ τὰς προηγουμένας σχέσεις τοῦ Χρ. Παπαδέδε πρὸς τὴν ληστρικὴν συμμορίαν, δεικνύουσι τὴν ἐμπιστοσύνην ἣν πρὸς αὐτὸν εἶχον οἱ λησταὶ καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ ληστοῦ Λιῶρη περὶ τῆς φιλίας αὐτοῦ μετὰ τὸν Τάκον. Ἄν δὲ οὗτος δὲν ἠθέλησεν ἢ δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ καὶ νέον ἐγκλημα διὰ τῆς ἀποκρύψεως τῶν καταφυγόντων εἰς αὐτὸν πληγωμένων ληστῶν τοῦτο δὲν εἶνε λόγος μὴ καταδιώξεως διὰ τὴν προηγουμένην ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας ὑποθαλψὶν τῶν ληστῶν, τῶσιν μάλλον ὅσῳ, κατὰ πιθανότητα, θὰ προελαμβάνετο τὸ στυγερόν κακούργημα τοῦ Δεΐλεσι, ἂν ὁ Παπαδέδες ἔχων τοὺς ληστές δύο ἡμερονύκτια ἐν τῷ ποιμνοστασίῳ του εἰδοποιεῖ ἐν ἐκ τῶν κύκλῳ του στρατ. ἀποσπασμάτων, ὅπερ ἠδύναντο νὰ πράξῃ καὶ εὐκόλως καὶ ἀκινδύνως, ἀλλ' ὅχι μόνον τοῦτο δὲν ἐπραξεν ἀλλὰ καὶ προμήθειαν ἀλεύρου ἔκαμε εἰς τοὺς ληστές, οὔτινες στενοχωρημένοι καὶ ἀπηλπισμένοι ἐκ τῆς ἐν Θήβαις ἀπαύστου καταδιώξεως εἶχον ἀποφασίσει ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἐκ τῆς Ἐπαρχίας ἐκείνης, ὅπερ καὶ ἐπραξεν, διότι ἐκ τοῦ ποιμνοστασίου τοῦ Παπαδέδου ἀπωλέσθησαν τὰ ἴχνη αὐτῶν καὶ δὲν ἀνεκαλύφθησαν πλέον εἰς τὴν ἐπαρχίαν Θηβῶν.

κράτωρ ἔλαβε εὐκαιρίαν νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν εὐλικρίνειαν καὶ πρακτικότητά του κ. Θεοτόκη περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Ἡ γνώμη δὲ τοῦ Ἑλλήνος Πρωθυπουργοῦ περὶ τῶν Μακεδονικῶν δὲν δύναται νὰ εἶναι διάφορος τῆς δηλωθείσης ἐν συνεντεύξει πρὸς τὸν ἐν Κερκύρα παρεπιδημούντα τότε ἀναποκριτὴν τοῦ Ἑγγυφίου Ἀγγελαιοφόρου τοῦ σπουδαιότερου ἐγγυφίου ὄργανου τοῦ Βερολίνου καὶ ὄργανον, τοῦθ' ὅπερ ἐνέχει ἀρκετὴν σπουδαιότητα, τῆς Γερμανικῆς Ἀλλῆς.

Αἱ νέαι δηλώσεις τοῦ κ. Θεοτόκη δὲν διαφέρουν οὐσιωδῶς τῶν μεταδοθειῶν εἰς τὸ «Φιγρῶ» μόνον ὅτι αἱ ἰδέαι του παρουσιάζονται σαφέστεραι καὶ εἶναι εὐχάριστον ὅτι ὁ Ἀθηναῖκός τύπος τὴν φορὰν αὐτὴν τὰς εὖρε λογικὰς. Πράγματι τίς δύναται νὰ ἀντιλέγῃ ὅτι ἀντὶ τῆς ἀγγλικῆς προτάσεως τῆς ζητούσης ἐν αὐτῇ οἰκητὴν μιᾶς αὐτονομίου Μακεδονίας τῶν τριῶν δηλαδὴ γνωστῶν βλαστῶν εἶνε προτιμωτέρα διὰ τὰ ἔθνη καὶ συμπερόντα καὶ τὴν εὐρωπαϊκὴν εἰρήνην ἢ διαίρεσις εἰς ζώνας ἐθνικὰς ἐξ ὧν θὰ μείνῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλη ἡ καθ' αὐτὴν Μακεδονία; Προσέτι, καὶ ἐνταῦθα ὁ κ. Θεοτόκης γίνεταί μακεδονικώτερος τῶν παρ' ἡμῖν μακεδονικωτέρων, ζητεῖ νὰ προσταθῇ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ζώνην τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν μέρος τῆς Θράκης ἵνα αἱ μεταρρυθμίσεις ὡς γενικώτεραι καὶ λυσιτελεστέραι.

Τὸ παράδειγμα τῆς Ἀνατολικῆς Ρουμυλίας, τὸ ὁποῖον ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ κ. Πρωθυπουργός, ἔπρεπε νὰ πείσῃ περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς γνώμης αὐτοῦ τὴν Εὐρώπην ἐὰν θέλῃ ἐξ ἴσου τὴν εὐμερίαν ὄλων τῶν ἐν τῇ Βαλκανικῇ ἐθνοκοτήτων καὶ τὴν Εὐρωπαϊκὴν εἰρήνην καὶ τὴν Τουρκίαν προσέτι ὄφειλε νὰ εὐχαριστήσῃ διότι ἡ ἐπικυριαρχία τῆς ἐπὶ μικροτέρων πλειοτέων ζωνῶν θὰ εἶνε ἀσφαλέστερα καὶ ἡ τάξις ἐν τῷ Κράτει αἰρούμενων τῶν σμμενίων ἐθνικῶν ἀντιζηλιῶν θὰ εἶνε στερεωτέρα καὶ τὸ καθεστὸς ὀλιγώτερον ὡς ἐκ τούτου κινδυνεύει.

— Τὰ τελευταία φύλλα τῆς Ἀληθείας.

Τὰ συγχαρητήρια τὰ ὁποῖα ἔλαβεν πανταχῶθεν ἡ Ἀληθεία διὰ τὰ τελευταία φύλλα τῆς εἶνε ἀπόδειξις τρανῆ τῆς ἐπιτυχίας τῶν. Ἡ περιουσία τῶν γερμανικῶν ἐμπορευμάτων ἐπέβλεψεν δικαίως τὴν προσοχὴν τοῦ ἐμπορικοῦ καὶ βιομηχανικοῦ ἡμετέρου κόσμου καὶ τῆς Γερμανίας εἰσέτι ἀροῦ καὶ ὁ ἴδιος εὐγενὴς πρέσβης τοῦ τελευταίου τούτου κράτους κ. Κόμης Δ. Ἀρκο Βάλλεϋ ἐτίμησε τὰ γραφεῖς μας δι' ἐπισκέψεως του λαβῶν φύλλα τὸν ἐν λόγῳ ἀριμῶν καὶ τῶν πανηγυρικῶν τῆς ἐν Κερκύρα ἐπισκέψεως τοῦ Κίτσης. Ἡ διάλεξις προσέτι τοῦ κ. Σωτηριάδου περὶ Μενάνδρου ἔλκυε προσέτι ἀσυνήθως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἡμετέρου κοινού, καὶ λίαν ἐπαξίως ἀροῦ πρόκειται περὶ ἐξυμνήσεως μιᾶς τῶν μεγαλειτέρων δοξῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ὀμιροῦ.

Τὸ δῶμα τοῦ Δεΐλεσι, τὸ ὁποῖον συνεκίνησε τὴν παρελθούσαν γενεάν, ἦτον ὄλως ἄγνωστον εἰς τὴν παρῶσαν. Δηροεῖοντες αὐτὸ προτιθέμεθα νὰ δεῖξωμεν, πρὸς ἀποστέμνησιν τῶν ἔχθρων τοῦ ἑλληνισμοῦ, εἰ ὁποῖο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὡς ἀπαισιον μορμύλικειον μᾶς παρουσιάζουν τὸ φάσμα του, ὅτι πρόκειται περὶ μεμονωμένου ἐπεισεδίου οὕτινος τὰ ὄργια ὀφείλονται μόνον εἰς τὰς κλασικὰς συμμορίας τῶν ληστῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἀλλεγοῦ οὐχὶ πρὸ πολλῶν δεκαετηρίδων ἐζέλιπον, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξις κατέστη δυνατὴ μόνον ἐκ τῆς διοικητικῆς προηγουμένης ἀθῆας καταστάσεως, τὴν ὁποῖαν τὸ νέον τότε ἑλληνικὸν κράτος μοιραίως εἶχε κληρονομήσῃ.

Ἐκτὸς τῶν ληστρικῶν συμμοριῶν τὸ λοιπὸν ἔθνος ἀπετελεῖτο ἀπὸ ὑγιεινῆς στοιχείου, ἡ δὲ δικαστικὴ τάξις τῆς ἀπαισίας ἐκείνης ἐποχῆς, τοῦτο δὲν νὰ σημειωθῇ, ἀπετελεῖτο ἐξ ἀνδρῶν δυναμμένων νὰ τιμῆσουν πᾶσαν λῶραν καὶ πᾶσαν ἐποχὴν.

Καὶ ὁποῖα σήμερον διαφορά! Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ «Δεΐλεσι» μᾶς φνίεταί σήμερον μωθῶδες! Καὶ τοῦτο μόνον ἐξακριβώνοντες θὰ δεῖξῃ εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν μεμψιμοίρους καὶ τοὺς σκυφάντας ἐκ τῶν ἀντιπάλων, ὁποῖον καταπληκτικὸν ἄλλα πρὸς τὴν κοινωνικὴν πρόσδον ἔκαμεν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μετὰ τρεῖς μόλις γενεάς ἀρ' οὗτο ἀπετινάξε τὸν δουλικὸν ζυγὸν του.

Ὁ Σταχυολόγος

ΥΑΛΟΠΩΛΕΙΟΝ Η «ΩΡΑΙΑ ΕΛΛΑΣ» Π. Α. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ Διαδοτούρωθις Ἑρμοῦ—Αἰόλου Προτοῦ προμηθευθῆτε τὰ οἰκιακά σας εἶδη μὴ λησμονεῖτε τὸ Ὑαλοπωλεῖον ἢ «Ὁραία Ἑλλάς» διευθυνόμενον παρὰ τοῦ γνωστοῦ ρέκτου ὀλολεμπόρου Π. Α. Ἀγγελίδου. Ἐκεῖ θέλετε εἶρε εἰς πλουσίαν συλλογὴν Λίμπες, Δίσκους, Μαχαροπήρουντα, Κοινάκια, σεβρίτια, καὶ ἐν γενεῖ ὅλα τὰ ἐπιτραπέζια εἶδη εἰς εὐθυνωτάτας τιμὰς. Σπεύσατε! — Σπεύσατε!

* Ἴδε προηγούμενα εἰς φύλλα 13 καὶ 20 Ἀπολλίου.

Οί λησται εις την Μεγαρίδα. — Τά πρώτα ίχνη. — Τά λημέρια τών ληστών. — Η όμολογία του αδελφου ενός τών ληστών

Τήν δε 31ην Ίανουαρίου εκ πληροφορίας δοθείσης υπό τινος τών ποιμένων της Μονής Όσίου Μελετίου έγινετο γνωστόν ότι ή ληστρική συμμορία διελθοῦσα τήν προτερίαν εκ της θέσεως Άγιος Βλάσης εισεβαλεν εκ του δήμου Τανάγρας τών Θηβών εις την Μεγαρίδα, άμέσως δέ διετάχθησαν περιπολίαι προς άνακάλυψιν και καταδίωξιν τών ληστών διευθυνόμεναι υπό του τότε επάρχου Μεγαρίδος Λαχανά και του διοικητού του μεταβατικού υπομοιράρχου Άρτεμίου Κωνσταντινίδου, αλλά μέχρι της 8ης Φεβρουαρίου ουδέν ειχεν άνακαλύφθι, μολοντί τά στρατιωτικά άποσπάσματα ήρεύσαν ιδίως εις τόν δήμον Έλευσίνας, εις όν ειχον εισβάλει και οι λησται.

Τήν 8ην Φεβρουαρίου ότε περιεπόλουν τ' άποσπάσματα κατά τήν θέσιν Σαρανταπόταμον συνελήφθη ή ποιμήν Μελέτιος Άργύρης, όστις προσαχθείς ένώπιον του επάρχου και του υπομοιράρχου και ερωτηθείς άν γνωρίζη τι περι ληστών ήρνήθη, ή άλλοιώς όμως του προσώπου και ή ταραχή, ήν ύπέστη άμα ερωτηθείς περι ληστών ήγειραν ύποψίας κατ' αύτου, και διά τουτο εκρατήθη και ύπεβλήθη εις άυστηροτέρα εξέτασιν καθ' ήν ώμολόγησεν ότι πρό τριών ήμερών οι λησται μετέβησαν εις τά μανδριά αυτου και του αδελφου του Γεωργίου Άργύρη, έμεινεν τρεις ή τέσσαρας ήμέρας και ετραφθησαν παρ' αυτών κομωσάντων τροφάς εκ του χωριου Μάνδρα.

Ένώ δέ Μελέτιος Άργύρης εκρατείτο ως ύποπτος λησταποδοχών μετέβη τήν νύκτα της 9ης προς τήν 10ην Φεβρουαρίου περι τήν 4 μ. μ. ώραν παρὰ τῷ υπομοιράρχῳ δ' αδελφός αυτου Γεώργιος Άργυρίου Στάθη και έμπιστευτικώς άνεκοίνωσεν ότι «έκείνη τήν στιγμήν ή συμμορία τών Άρβανταίως έφυγεν εκ τών μανδριών των και διενθύνετο εις θέσιν Τρικέρια εις τὸ μανδρὶ του Μελετίου Άθανασίου Αντώνη».

Διηυθύνθησαν άμέσως τότε τά στρατιωτ. άποσπάσματα εις θέσιν Τρικέρια αλλά δέν εβρον τούς ληστας, συνέλαβον όμως τόν Μελέτιον Άθ. Αντώνη παρ' ου εζήτησαν πληροφορίας άλλ' ουτος ήρνήθη ότι εγνωρίζε τι, άποδείχθη όμως μετ' ολίγον, ότι και ο Γεώργιος Άργυρίου Στάθη, και ο Μελέτιος Άθαν. Αντώνη έψεύσθησαν, διότι ο τελευταίος άυστηρότερον εξέτασθείς ώμολόγησεν ότι ουχι τήν νύκτα, καθ' ήν εδόθη ή πληροφορία εις τόν υπομοιράρχον υπό του Γεωργ. Άργύρη αλλά πρό τριών ήμερών ή ληστρική συμμορία ειχε μεταβή εις τὸ ποιμνιστάσιόν του και ελαβε τροφάς ως μετέφερον ουτος εκ Μάνδρας, ώδήγησε δέ τ' άποσπάσματα εις τὸ μέρος, εις δ' ειχε κομίσει τās τροφάς, και πράγματι εβρέθησαν εκεί τά «λημέρια» τών ληστών, εις ά ύπήρχον αι κεφαλαί 8 έως 10 μικρών και μεγάλων ζώων, πολλά όστρα, λείψανα αλοιφής χρησιμευούσης εις τραυματίας και φλοιοί πορτοκαλίων.

Παρά τῷ Μελετίῳ Άθαν. Αντώνη διετέλει ως ποιμήν ο Γεώργ. Τάση Λιώρης αδελφός του ληστου Περ. Λιώρη, εζήτηθη ουτος, άλλ' ο κύριος του Μελετίος Άθαν. Αντώνη απήντησεν ότι άσθενήσας μετέβη πρό 20 ήμερών εις Βίλλια παρηγγέλθη άμέσως (11 Φεβρουαρίου) υπό του Επαρχου ο Δήμαρχος Ειδυλλίας και εζήτησεν τόν Γεώργ. Λιώρην εις τὸ χωριου του, αλλά δέν εβρέθη εκεί, τήν επιοῦσαν εβρέθη εις Ειδυλλίαν και συλληφθείς εστάλη υπό του Δημάρχου εις τόν Έπαρχον και τόν υπομοιράρχον παρ' ών εξέτασθείς ώμολόγησεν τὰ εξής:

«Οί λησται μετέβησαν εις τὸ μανδριον του αφεντικου του Μελετίου Άθ. Αντώνη και έμειναν εις αυτό τρία ήμερονύκτια έφερε δέ ο κύριος του προς αυτούς ρακίον, οίνον άρτον, πορτοκαλία και εσφαξαν και εψησαν πρόβατα, άνεχώρησαν δέ τήν νύκτα της 9ης προς τήν 10ην, ότε τούς παρηκολούθησεν και αυτός (δ Γ. Λιώρης) διότι ήτο μεταξύ τών ληστών και ο αδελφός του, και μετέβησαν εις τὰ κατά τήν θέσιν Βιλλιαρή ποιμνιστάσια τών ποιμένων Μελετίου Γκίκα Μαρούγκα και Δεδε Λάσκου, τούς όποιους ήρώτησαν οι λησται, άν έχωσι τόπον να τούς κρύψωσι, και εκείνοι απήντησαν

ΗΡΩΪΚΟΝ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ

Φωτογρ. του φίλου ερασιτέχρον κ. Γω. Παπουτισσοπούλου (Μεσολόγγιον).

Κατά τήν εφετεινήν επέτειον της Έξόδου του Μεσολογγίου αι άξιότιμοι διδασκάλισσαι του αύτου παρθεναγωγείου έσχον επιτυχεστάτην και πατριωτικήν έμπνευσιν. Αι μαθήτριάς παρέστησαν κατά τήν εθνικήν ταύτην έορτήν, τήν λαμπράς εν Μεσολογγίῳ πανηγυρισθείσαν, φέρουσαι ώραιάς Έλληνικάς ένδυμασίας, από εκείνας αι όποιαι εστόλιζαν τās Έλληνίδας του Είκοσιένα. Τὸ θέαμα ήτο εκτακτως ώραιόν και συγκινητικόν και έπροκάλεσε τόν θυμασμόν και τὰ συγχαρητήρια όλοκλήρου τῆς πόλεως και των παραστάντων πολυπληθών ζένων. Η παρατιθεμένη εικών, τήν ύποίαν εύχαρίστως δημοσιεύει ή «Αλήθεια» παριστά βμάδα χαριτωμένων και σεμνών μαθητριών ούτως ένδεδυμένων.

ότι έχουσι τόπον «εις όν να μή τούς εῦρηλος ο στρατός». Έμειναν δέ εις τὰ ποιμνιστάσια τών ειρημένων μέχρι της πρώτης της 11ης Φεβρουαρίου, ότε ο Γεώργιος Λιώρης άνεχώρησεν αφήσας εκεί τούς ληστας.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : «Οί λησται να τρώγουν, να πίνουν και να χορεύουν ! ». — Τί έκαυχάτο ένας άρχιποιμίν. — Τί ώμολόγησεν ο Κίτσος Πάλλας παλαιός ληστής της συμμορίας του Νταβέλη. Αποτρικαί εύχίαι. Δέν ήσαν λησται... αλλά στρατιώται ! — Αι πονηρία τών λησταποδόχων ποιμένων. — Κατηγορία άδύσμοος κατά τών αδελφών Μαλέα εν Μεγαρίδι. — Όπου οι

λησται περικνκλουνται εις τον δημον Ειδυλλίας. — Η δειλία του ενωμοτάρχου Πούλου σφαιζει τους ληστας. — Πως εδόθη το σύνθημα της σωτηρίας. — Είσοδὸν τών Άρβανταίων εις την Άττικήν. — Προανακρούσματα του Δείλεσι.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. — Τά προηγούμενα φύλλα τὰ περιέχοντα τήν εισαγωγήν εις τήν τραγωδίαν του Δείλεσι δίδονται δωρεάν εκ τών γραφείων μας εις τούς επιθυμούντας να έχωσι πλήρη τήν σειράν του θεατροῦ εκείνου γεγονότος.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΖΩΗ

Κατά τὸ τέλος εκάστης εποχής τών εργασιών του εν Mit-Yazid μεγάλου εργοστασιου βάμβακος του κ. Παύλου Ψαρρώδ δίδονται αυτοίς εορταί, καθ' ός διάφορα διανέμονται δώρα, κατά τήν συνήθειαν εις τὸ εξ Ιθαγενών εργατικόν προσωπικόν του καταστήματος. Αι παρατιθέμεναι εικόνες δίδουν τής ώραιας εορτής. Ο με τὸ ψάδινο καθημέμος εινε εργατής φελλάχος επί της διανομής.

Από της προσεχούσης Κυριακής ΕΙΣ ΤΗΝ "ΑΛΗΘΕΙΑΝ,"

Η προαγγελθείσα εξαισία διάλεξις του κ. Γ. Α Α Μ Π Α Κ Η

Περί του κατά την Σταύρωσιν του Χριστου επισυμβάντος

ΣΚΟΤΟΥΣ ΚΑΙ ΣΕΙΣΜΟΥ

Η μετὰ τούτης εύλαβοῦς περιοργείας και άνευτομονοσίας άναμενομένη.

Έκκλησικωτέρα και άποκαλυπτικωτέρα θανμασία και ώραιότερα μελέτη δέν εδημοσιεύθη ποτέ εις στήλας Έλληνικής εφημερίδος ή περιοδικου.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Φυτικόν γάλα. Περιεργον γάλα φυτικόν ειναίεν χρῆσει εν Ιαπωνία, και κατασκευάζεται από είδος κουκιών. Τὸ υγρόν έχει ακριβώς τήν οψιν του γάλακτος της αγελάδος, και δσον άφορῃ εις τήν γευστινυσκόλω διακρίνεται εκείνου. Παρασκευάζουν αυτό μουσκεύοντες πρώτον τὰ κουκιά και έπειτα βράζοντες αυτά με νερόν. Προσθέτουν μέσα ολίγην ζάχαρην και τήν αφίνου να βράζη έως ότου λάβη τήν πυκνότητα του πεπικνωμένου γάλακτος.

— Άλογο ποῦ έκέρδισε 250.000 λίρες άγγλικές.

Τὸ άλογον αυτό ανήκεν εις τούς δούκας της Πορτλάνδης οι όποιοι κλαίουσιν τώρα τόν θάνατόν του. Και δικαίως, διότι υπήρξεν όχι μόνον ο καλλίτερος ίππος της εποχής του αλλά και ο ευτυχέστερος κερδισα εις τās διαφόρους ιπποδρομίας κατά τὰ 25 έτη κατά τὰ όποια ανήκεν εις τούς δούκας, λίρας άγγλικάς 250.000 ήτοι φράγκα 6,250.000! Είχε στοιχίσει δέ εις τούς ιδιοκτήτας του μόνον φράγκα 42.000 !

— Κορίτσια και άγόρια. Πως αυξάνουν.

Ένα κορίτσι έχει σχεδόν τὸ ίδιο ύφος με εν άγόρι εις τὰ δυο έτη είναι μικρότερο κατά τὰ τέσσαρα σχεδόν τὸ ίδιο κατά τὰ επτά και τὸ ίδιο ύφος κατά τὰ ένδεκα. Από τὰ ένδεκα και τὰ δεκατέσσαρα, καθ' ήν εποχήν τὰ κορίτσια αυξανουν γληγορότερα από τὰ άγόρια τὰ πρώτα είναι γενικώς ύψηλότερα τών δευτέρων.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΙ ΠΡΟΜΑΧΟΙ

Το σωμα του ηρωϊκού ἀρχηγού 'Εμμανουήλ Κατσιάρη, τοῦ ἰδανικοῦ «Καραμανόλη» τοῦ τόσον ἀνάνδρως δολοφονηθέντος πολυκλαύστου προμάχου τῆς Μακεδονικῆς πατριδος. Ὁ Κατσιάρης εἶνε εἰς τὸ μέσον ἐξαίσιος τὸ παράσημα καὶ μελανοπόγων.

ΟΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ
ΚΑΙ Ο «ΙΦΙΤΟΣ»

Μετὰ τῆς συνήθους ὡς μὴ ὤφειλεν ἐλλείψεως παντὸς ἐνδιαφέροντος διεξήχθησαν καὶ ἐφέτος οἱ Πανελλήνιοι ἀγῶνες. Ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν Σχολικῶν λεγομένων ἀγῶνων καὶ τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων ἐπαρουσίασε σχετικῶς θ ε α μ α τ ι κ ὸ ν ἔνδιαφέρον· τὸ ζήτημα εἶνε τόσον σπουδαῖον καὶ διὰ τὸν ἀθλητισμὸν καὶ προπάντων διὰ τὴν γυμναστικὴν ὥστε ν' ἀπασχολῆσθαι βραδύτερον τὴν «Ἀλήθειαν» ἀκούμεθα σήμερον ἀπλῶς νὰ χαράξωμεν ὀλίγας γραμμάς διὰ τοὺς ἐκ Καίρου ἐλθόντας καλοὺς ἀθλητὰς τοῦ αὐτοῦ λαμπροῦ Ἑλληνικοῦ ἀθλητικοῦ Συλλόγου ὁ «Ἴφιτος» τοὺς κ. κ. Ἴω. Αὐγερινὸν καὶ Ἴω. Γεωργιάδην καλλίστων ἐν Καίρῳ οἰκογενειῶν, ἀνεψιῶν δὲ ἐγκρίτου καὶ τὰ μάλιστα τιμωμένου μέλους τῆς αὐτοῦ Ἑλλην. παροικίας τοῦ ρεκτοῦ μεγαλοδιομηγάνου καὶ ἐνθουσιώδους πατριώτου κ. Ἐμμ. Ἰωαννίδου, μετὰ τοῦ δραστηρίου καὶ καλλίστου διευθυντοῦ τοῦ γυμναστηρίου τοῦ «Ἴφιτου» κ. Κ. Πετρουλάκη.

Νεαρῶτατοι καὶ συμπαιθέστατοι ὅσον καὶ εὐτονοὶ οἱ δύο οὔτοι ἀθληταί. Ὁρατὰ ἀρχαῖζουσα ἰδίως ἡ κατατομὴ καὶ τὸ παράσημα τοῦ Αὐγερινοῦ δεινοῦ ἄλτου, μέλλοντος ἀσφαλῶς νὰ δρέψῃ δάφνας Ὀλυμπιονίκου.

Καὶ εἰς τοὺς Πανελληνίους τούτους ἀγῶνας ὁ Αὐγερινὸς ἀσφαλῶς θὰ ἐλάμβανεν τὸ ἀ' βραβεῖον εἰς τὸν μετ' ἐμποδίων δρόμον τῶν 110 μέτρων καὶ εἰς τὸ ἀπλοῦν ἄλμα μετὰ φορᾶς ἂν μὴ ἐπίμονος ἀδιαθεσία καὶ πάθημά τι τοῦ ποδὸς κατὰ τὸ ἀγώνισμα τοῦ τριπλοῦ ἄλματος τὸν ἐμποδίζε ν' ἀναπτύξῃ ἕλας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις. Εἰς τὸν δρόμον μετ' ἐμποδίων διαγωνισθεὶς πρὸς τοὺς ἀρίστους ἐνταῦθα θρομεῖς καὶ προσκόψας κατὰ δύο ἐμποδίων ἐνίκησεν ἐν τούτοις δευτέρος, εἰς δὲ τὸ ἀπλοῦν ἄλμα ὑπερέβη τὰ προηγούμενα ρεκόρ κατὰ 0.50 τοῦ μ. ὑστέρησεν τοῦ πρώτου κατὰ 0.11 μόνον, ἐνθ' ἄλλοις ἡμέρας πρότερον εἰς τὸ Στάδιον εἶχεν πηδήσει· εὐγερῶς 6.60 ! ὁ ἀ' νικήσας μόλις ἐπήρθησεν 6.35.

Ὁ ἕτερος τῶν ἀθλητῶν κ. Γεωργιάδης πολὺ δυνατὸς θρομεὺς ἔλαβε μέρος εἰς τὸν δρόμον τῶν 20 χιλιομέτρων, ἐξαιρετικῶς δ' ἐκίνησε τὸν ἀνταγωνισμὸν τῶν συναγωνιστῶν του, οἱ ὅποιοι διέβλεπον εἰς αὐτὸν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον ἀντίπαλον.

Ὁ Γεωργιάδης κατώρθωσε νὰ κουράσῃ μέχρις ἐξαντλήσεως πλείστους ἐκ τῶν σ υ ν δ ρ ο μ ε ῖ ω ν του καὶ νὰ φθάσῃ ὅς εἰς τὸ Στάδιον μετὰ τῶν 40 διαγωνισθέντων. Ἀσφαλῶς καὶ εἰς τὸν κ. Γεωργιάδην ἐπιφυλάσσονται ὠραῖαι νίκαι.

Σημειωτέον ὅτι ὁ «Ἴφιτος» τοῦ Καίρου πρώτην ταύτην φορὰν ἐνίκησεν εἰς ἀγῶνας ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ. Ἡ «Ἀλήθεια» ἡ ὁποία πολλακίς μέχρι τοῦδε ἐξῆρε εὐχαρίστως τὴν δρᾶσιν τοῦ ὑπὸ τὴν φωτεινὴν προεδρείαν τοῦ κ. Ι. Τσάμη «Ἴφιτου» ἰδιαιτέρως χαίρει χαράττουσα τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς συνοδευούσας τὰς ἐπευφημίας, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τοῦ Σταδίου ἀντήχησαν ὅταν ὁ Αὐγερινὸς ἀπεκόμιζε τὰς πρώτας δάφνας του, δάφνας τοῦ «Ἴφιτου».

30 ΗΜΕΡΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ
ΑΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ
ΕΙΣ ΚΑΪΡΟΝ

ΚΑΪΡΟΝ, Μάρτιος 1908

Ἐπρωτίμησα τὸ ἐξπρὲς τραῖνον· ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Κάϊρον 208 χιλιόμετρα, διανυόμενα εἰς τρεῖς ὥρας· 75 χιλιόμετρα τὴν ὥραν με τὰς στάσεις μαζῆ. Πρώτη θέσις 23 φράγκα· δευτέρα 12 1)2. Ἐταξείδευσα πρῶτην· τραῖνον πολυτελέστατον· ἕνα διαμέρισμα εἰς τὴν διάθεσίν μου.

Καὶ ἀπὸ τῆς θέσεώς μου κατώπτευα τοὺς καταπράσινους κάμπους. Τὸ μάτι μου ἀνκαπέτο εἰς τὰς ἀπεράντους κλλιερημένους γαίας Οὐδαμοῦ λόφου, βουνοῦ, πετραδί, ἀμμουδιά. Καυμένη ἑλληνικὴ φύσις,

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ
Ὁ δεινὸς ἄλτης τοῦ «Ἴφιτου» (Κάϊρον).

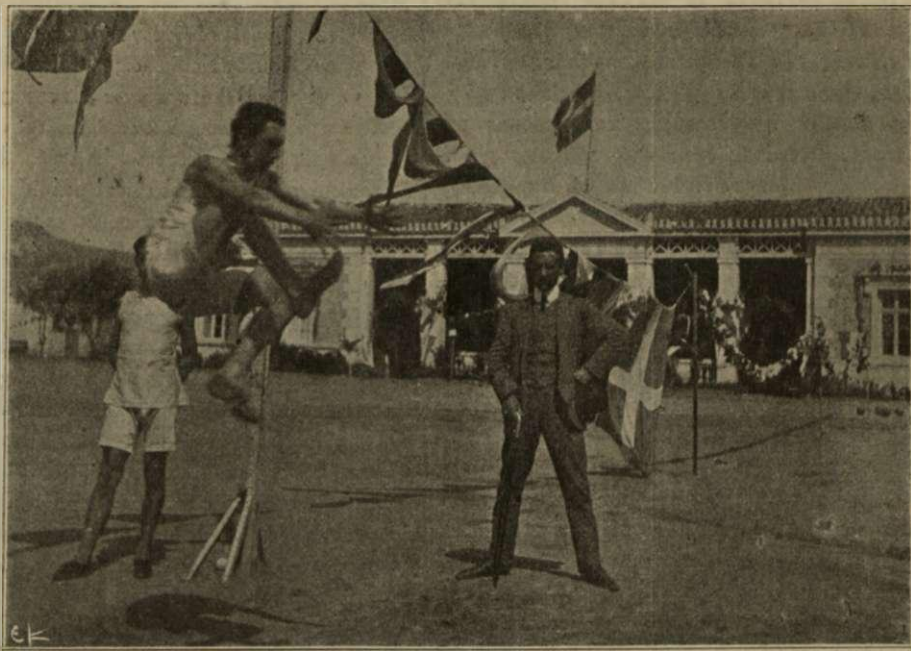
ποῦ εἰς κάθε βήμα προσκρούει κανεὶς εἰς βράχους, πετρώματα, χέρσους. Ἐνθ' ἐδῶ ταξειδεύεις σιδηροδρομικῶς ὥρας καὶ ἡμέρας καὶ δὲν συναντᾷς ἄλλο τι, παρὰ κάμπους, γαίας ἐσπαρμένας με τοῦ Ἀβραάμ τ' ἀγαθῆ. Καὶ ἡ καλλιέργεια τρεῖς καὶ τετρακίς τοῦ ἔτους· ἄρα τρεῖς καὶ τετρακίς

σοῦ ἀποδίδει ἡ αἰγυπτιακὴ ἄρουρα· βαμβάκι, δημητριακά, ὄσπρια, καρπούς, λαχανικά. Ἡ δὲ ἑλληνικὴ; μίαν καὶ αὐτὴν ἐξαρτωμένην ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ οὐρανοῦ· ἢ θὰ καταστραφῇ ἢ παραγωγὴ ἀπὸ πλημύραν, ἢ ἀπὸ τὴν ξηρασίαν.

Ἐδῶ ὅμως τοὺς καταρράκτας τοῦ οὐρανοῦ ἀντικαθιστᾷ ὁ ἀθάνατος Νεῖλος· ὁ πολύκλαδος καὶ πολυεστροφος αὐτὸς χρυσορρός ποταμὸς· ὁ ποτίζων καὶ δροσίζων τοὺς κάμπους με τὰ νάματά του. Βραχίονες, διώρυγες, μπαρράζ. Διὰ τῶν τεχνικῶν τούτων ἔργων ἀρδεύεται ὁ κάμπος. Καὶ ὅπου τοιαῦτα δὲν ὑπάρχουν, μηχανεύεται ἴδιον σύστημα ὁ Φελλάχος. Κατασκευάζει ὁ ἴδιος ἕνα ξύλινον τεχνητὸν νερόμυλον, στηρίζει αὐτὸν εἰς τὸν διερχόμενον μακρὰν τοῦ κτήματός του νελοβραχίονα καὶ στρέφον αὐτὸν μόνος, ὑψόνει τὰ νερὰ καὶ ρίπτει αὐτὰ εἰς τὸ κτήμα του. Ἐργασία ἀπλῆ, ἄσκοπος. Ἐνθ' εἰς τοὺς Ἀττικοὺς κάμπους θυμούμαι τί ὑφίσταντο οἱ πτωχοὶ κηπουροὶ διὰ νὰ πάρουν ὀλίγας σταγόνας ἀπὸ τὰ ποτιστικὰ νερὰ τοῦ Δήμου σας, ὅταν ταῦτα ἐδίδοντο εἰς ἐνοικιαστάς, καταπιέζοντας καὶ χαρίζομένους. Τώρα εὐτυχῶς ἡ διανομὴ γίνεται ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Δήμου κανονικῶς, ἴση, δικαιοτάτη. Κ' ἔτσι κάθε κτηματίας εἶνε βέβαιος ὅτι ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του θὰ ποτίσῃ λίγο-πολύ τὸ κτήμα του.

Ἄλλ' ἐδῶ, ὅπως σὰς εἶπα, οὔτε λογαριάζουν οἱ Φελλάχοι ἂν τὴν χρονιὰ αὐτὴ βρέξῃ. Ἄς εἶνε καλὰ ὁ Νεῖλος των ὁ ἀείρρους· καὶ ἔχει καὶ αὐτὸς τοὺς θυμούς του καὶ τὰς πλημμύρας του. ἄλλ' ἔχουν λάβει τοιαῦτα μέτρα καὶ ἔχουν ἀσφαλίσει με τοιαῦτα ὑδραυλικά ἔργα τὸν τόπον, ὥστε

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ ΤΟΥ «ΙΦΙΤΟΥ»

Ὁ Αὐγερινὸς πηδῶν εἰς τὸ γυμναστήριον τοῦ Πανελληνίου ἄλμα ἀπλοῦν μετὰ φορᾶς 6,65 μ.
Ὁ παριστάμενος εἶνε ὁ διευθ. τοῦ γυμναστ. τοῦ «Ἴφιτου» κ. Πετρουλάκης.

Ὁ Γεωργιάδης τοῦ «Ἴφιτου» τρέχων εἰς τὸν στίβον τοῦ Πανελληνίου.
(Φωτογρ. τοῦ φίλου ἐρασιτέχου κ. Ἀλεξ. Παλασπίρου).

οὐδείς φόβος ζημιῶν ὑφίσταται ἐκ τῆς ὑψώσεως τῶν ὑδάτων. Ἀπαράλλακτα, ἀλήθεια, ὅπως συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Θεσσαλίαν μὲ τὸν Πηνειὸν μας* ἐκεῖ τὰ ὑδραυλικά ἔργα εὐρίσκονται ἀκόμη ἐν σχεδίῳ καὶ προϋπολογισμοῖς καὶ ὁμοίως ἡ Θεσσαλία μὲ τὸν ποταμὸν τῆς ἡμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἐν σμικρογραφίᾳ καὶ ὑπὸ κλίμακα Αἴγυπτος μὲ Νεῖλον. Ποῖα ἐλληνικὴ Κυβέρνησις θὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ μέγα τοῦτο Θεσσαλικὸν πρόβλημα;

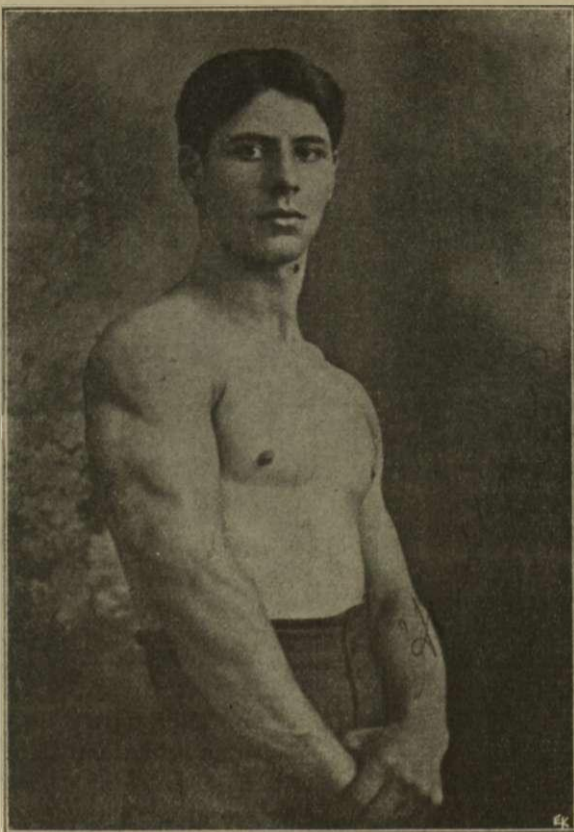
Καὶ ἂν ἰλαρύνῃ τὸ βλέμμα σου ὁ ἀπέραντος παράδεισος τῆς καλλιεργημένης χώρας, ἀποσπᾶται ἐξ ἄλλου εἰς τὸ θέαμα τῆς κινήσεως διπόδων καὶ τετραπόδων. Παρελαύνουν κινηματογραφικῶς φελλάχοι, ἀραπίνες, ἀραπόπουλα, καμήλια, μπουρικοί, γκαμουζες, βούβαλοι. Συμφυρμός δὲ περιεργότατος. Παρὰ τὴν βόσκουσαν κάμηλον καὶ τὰ πρόβατα τοῦ κάμπου, καθεῖδει μακαρίως ὁ Φελλάχος. Ἐκεῖ ἐξ ἄλλου βλέπεις ἐντὸς τοῦ Νεῖλου νὰ κολυμβοῦν ἀναμιξ ἄγελάδας, βόας, καμήλια, ἄττια, ἀραπόπουλα καὶ Φελλάχους μ' ἀφέλειαν καὶ φυσικότητα ἐνθυμίζουσαν τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς Δημιουργίας. Παρὰ τὴν ἐξ ἄλλου ἀραπίνας, μασσώσας ζαχαροκάλαμον ἢ μαμαλίγκαν* κ' ἐκεῖ πού ἀφαιρεῖσαι βλέπων σειρὰν Φελλάχων λουομένων ἀδαμιαίως εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Νεῖλου, ἀντικρύζεις πέραν ἰστιοφόρα παμμεγέθη διασχίζοντα λῆς τὰς γαίας, ἐνῶ ἀπλούστατα πλείον εἰς διαφόρους τοῦ ποταμοῦ βραχίονας.

Καὶ ἀπὸ ἐκστάσεως εἰς ἐκστασιν προχωρῶν φθάνεις εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν πρωτεύουσαν, τὸ Κάιρον.

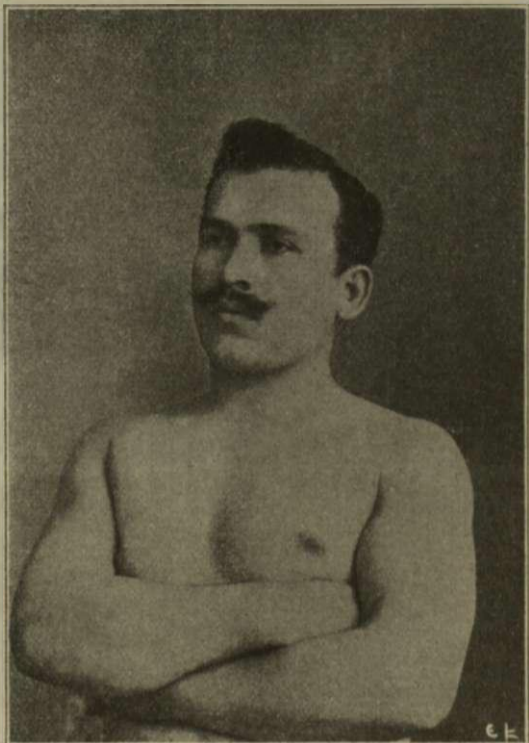
Ἐνθυμοῦμαι πρὸ δεκαετίας τὴν ἀπέραντον αὐτὴν πόλιν, ἀλλὰ σήμερον δὲν τὴν ἀναγνωρίζω. Νέα μέγαρα, νέα συνοικίαι, νέοι δόμοι, νέα ξενοδοχεῖα, νέα γέφυρα ἐπὶ τοῦ Νεῖλου. Ἡ παλαιὰ πόλις εἶνε ἀμετάβλητος* ἀλλὰ ἡ νέα πρὸς τὴν Γκεζίραν, πρὸς τὴν Τεουφικίαν, πρὸς τὴν Ἐσβεκίαν, θαῦμα καὶ ἐκπληξίς. Καταντᾷ ἀληθῶς μυθικὴ ἡ ἀνάπτυξις καὶ πρόοδος τοῦ Κάιρου. ἐπομένως καὶ ἡ ἀντατίμησις γηπέδων καὶ ἀκινήτων. Κτῆμα τὸ ὅποιον ἄλλοτε, πρὸ πέντε ἐτῶν, ἠγοράσθη 10⁸ χιλιάδων λίρας, ἀντιτιμῆθη εἰς 100⁸ χιλιάδων. Ἐνομεῖται ὅτι ἡ τοιαύτη ἀφύσικος ὑπερτίμησις αὐτῶν ἐπέφερε τὸν περυσινὸν οἰκονομικὸν κλονισμὸν τὸν ὅποιον ἠσθάνθησαν ἑκατομμυριοῦχοι καὶ πενέσται. Ὅλοι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας* ἄνθρωποι διαθέσαντες τὰς μικρὰς οἰκονομίας των εἰς ἀγορὰν γηπέδων ἢ διαφόρων ἀξιών, ἐξύπνησαν μίαν πρῶταν δυστυχῶς ἀνευ ὀβολοῦ. Καὶ τῶρα ὅπου νὰ σταθῆς, καὶ μ' ὅποιον νὰ ὀμιλήσῃς, θ' ἀκούσῃς ἡ κρίσις, la crise, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ Φελλάχοι τὴν λέγουσιν κρίσις. Ἀπὸ πέρυσιν ἤρρισε καὶ ἀκόμη νὰ παρέλθῃ τὸ ὄξύ τῆς στάδιον* ἀλλ' ὑπάρχει τοιοῦτος πλοῦτος εἰς τὴν πανεύφορον ἐκείνην χώραν ὥστε δύναται τῆς νὰ ἐλπίσῃ ἀσφαλῶς ὅτι μετὰ δύο-τρὶς ἔτη θὰ ἀποκατασταθῶν τὰ πράγματα.

Ἄλλ' ἡ κίνησις τῆς πόλεως καταπληκτικὴ. Ποικιλία μορφῶν, γλωσσῶν, ἐθνικότητων. Ἀληθὴς πανσπερμία. Ὅπου καὶ ἂν σταθῆς, θ' ἀκούσῃς πέντ' ἐξ γλώσσας νὰ ὀμιλοῦνται ἀπὸ ἐντοπίους καὶ ξένους. Χάρης εἰς τὸν μυθικὸν πλοῦτον τῆς χώρας αὐτῆς, εἰς τὸ κλίμα τῆς, εἰς τὴν ἐλευθερίαν ποῦ τῆς ἔδωκεν ὁ Ἰσραήλ πασσας καὶ τὴν συνεπλήρωσαν οἱ Ἄγγλοι, ἔχουν συγκεντρωθῆ ἔδω αἱ πέντε φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ.

Τὰ μέγαρα ξενοδοχεῖα, τὸ Νιού, τὸ Κοντινεντάλ, τὸ Σαβόια, ἡ Σεμίραμις, ἡ Γκεζίρα, τὸ Κεδιβιάλ, τὸ Ἐθην Παλας τοῦ Ἑλλήνου Παπαδοπούλου, εἶνε πλήρη ξένων ἐρχομένων νὰ διέλθουν τὸν χειμῶνα των εἰς τὸ θερμὸν αὐτὸ τῆς φύσεως. Ξένοι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Εἴκοσι χιλιάδες κατ' ἔτος συρρέουσιν ἔδω διὰ νὰ διέλθουν τὴν χειμερινὴν περίοδον εἰς κλίμα εὐκράεστατον, ἐν μέσῳ τοῦ παραδωτέρου πληθυσμοῦ, ὅσον εὐδαμόν τῆς γῆς ἀπαντᾷ. Καὶ ἔρχονται ὅλοι νὰ ἀπολαύσουν σταλαγματιὰ - σταλαγματιὰ τὴν ἀνθρωπίνην εὐτυχίαν, εἰς τόπον ὅπου δις πεθεῖται ἡ ζωὴ καὶ ὅπου ἡ ραστώνη, ἡ χλιδή, καὶ ἡ ξενονομαστικὴ καθιστοῦν τὸν ἄνθρωπον μακάριον, ἀδιάρρονον, ἄφροντιν.

A. Παπασιούρης νικητὴς (ἐλαφρῶν) εἰς τὴν πάλην (τοῦ Πανελληνίου)

Φραγκῖσκος Δασκαλάκης (τοῦ Πανελληνίου) Πρωταθλητὴς τῆς πάλης τῶν Πανελλήν. ἀγώνων

Ὁ βίος μάλιστα τὸν ὅποιον διαχρῶν οἱ περιηγηταὶ εἶνε ἀληθὴς ἀπόλαυσις. Ὅτι ποθεῖ ἡ ψυχὴ των ἔχουν. Ἡ ἐν τοῖς ξενοδοχεῖοις διαμονὴ των εὐμαρεστάτη. Μὲ μίαν λίραν τὴν ἡμέραν περνοῦν βίον ἀληθῶς ἡγεμονικόν.

Μὲ τὰς ἐκδρομὰς των ἀνά τὴν Γκεζίρα, τὰς Πυραμίδας, τὰ αἰγυπτιακὰ μουσεῖα, τὸν Ζωολογικὸν κήπον, τὰ προάστεια τῆς Ἡλιουπόλεως τῆς νέας, τὴν Κούμπαν, τὸ Μπαράζ, τὴν Ματαρίαν, τὸ Χελουάν, τὸ Μούσκι, τὰς ἰθαγενεῖς συνοικίας. Τὸ δὲ βράδυ εἰς τὸ Κεδιβικὸν Θέατρον ἀκούουσιν τὸν θεῖον Μουνὲ Σουλὺ ὡς Οἰδίποδα ἢ τὴν ἐξοχὸν Ζουζάν Δεσπρὲς ὡς Σαπφῶ ἢ Διονυσίαν ἢ τὸν Λεουάρ καὶ Ἰταλικὸν μελόδραμα εἰς τὸ Θέατρον Ἀμπας. Κ' ἔτσι κατρακυλοῦν αἱ ἡμέραι καὶ αἱ λίραι των. Ἡ καθήμενοι τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸν ἐπιμήκη ἐξώστην τοῦ Νιού Κοντινεντάλ βλέπουν παρελάσεις χιλιάδων ἀμαζῶν καὶ αὐτοκινήτων, ἐφ' ὧν μεγαστάνες καὶ πρίγκιπες Αἰγύπτιοι καὶ τραπεζίτκι ἢ δαιμόνιοι ἐπιχειρηματικὴ Εὐρωπαῖοι ἢ προκλητικώταται Φρόνκι καὶ Ἀσπασίαι ἐπιδεικνύουσαι τὰ κάλλη των καὶ τοὺς περσφόρους πέλους των, καὶ ὅλα ταῦτα ἀπολαύοντες μακαριώτατα, τῆς ἀγγλικῆς μουσικῆς ἀνακρουούσης χάριν αὐτῶν ἐν τῷ προδρόμῳ τοῦ ξενοδοχείου των τὰς θερμότερας καὶ λυσιπικνότερας τῶν ἡμερῶν.

Τέτοια ζωὴ ἂν πόσους αἰῶνας μπορεῖ νὰ κατρακυλᾷ, ἂν τὸ πεπερασμένον δὲν παρὰ τὴν τὸν δυστυχῆ θνητὸν διὰ νὰ ἐλθῶν ἄλλαι γενεαὶ καὶ ταῦτας νὰ ἐπακολουθήσουν ἄλλαι, καὶ τοῦτο αἰώνως ἐφ' ὅσον ὁ Ἥλιος στρέφεται περὶ τὴν τροχίαν του;

ΤΑΞΕΙΣΙΩΤΗΣ

* Ἴδε προηγούμενα εἰς φύλλον τῆς 13 Ἀπριλίου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

20-26 Ἀπριλίου

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ραπίζουσα καὶ δικαιοσύνη προκαλοῦσα τὴν λαϊκὴν ἐπικράτειαν! Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐπιπέδον τὸ προχθεσινὸν τοῦ Μεσολογγίου.

Δι' ὅλων διόλου ἀδικαιολόγητον ἀφορμὴν — ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὑπῆρχεν ἀφορμὴ, τὸ ράπισμα ἦτο Σουλτανικόν — καὶ εἰς στιγμὴν νεύρων καὶ ἐξάψεως μὴ ἐπιτροπευμένης εἰς λειτουργίαν τῆς Δικαιοσύνης ὁ ὁποῖος πρέπει ἡ ἀγαλατωδὴς καὶ ἀκάμπτος ἐνσάρκωσις τῆς ἀπαθείας τοῦ Νόμου ὁ αὐτὸς ἀντισταγγελέης δικαστὴς ἐράραπεν ἕνα πολίτην. Ἀλλὰ τὸ ράπισμα αὐτὸ ἐδέχθη ὁ Νόμος, τὸ ἠσθάνθη ὁλόκληρος ἡ κοινωνία τοῦ Μεσολογγίου. Καὶ ὡς εἰς ἄνθρωπος ἡ κοινωνία τῆς ἐνδοξοῦ πόλεως ἐξηγήθη ὑπερήφανος καὶ ἀπειλητικὴ κατὰ τῆς δικαστικῆς παρεφροῆς ἵνα ἀνορθώσῃ πρωτίστως τὸν

ραπισθῆτα ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ Νόμον καὶ ἵνα διδάξῃ τὸν δικαστὴν ὅτι ἐπλανήθη νομίσας ὅτι ἀπὸ τὰ ὀλοκαυτώματα τοῦ Μεσολογγίου ἠδύναντο νὰ βλαστήσουν δουλοπραγιάδες καὶ Χασεκῆδες. Ἡ κοινωνία τοῦ Μεσολογγίου εἶνε ἀξία θερμοῦν συγχρητηρίων διὰ τὴν λαμπρὰν εἰς τὸ λυπηρὸν ἐπιπέδον στάσιν τῆς.

Ἡ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ διὰ τοῦ διορισμοῦ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐν Λονδίῳ πρεσβευτοῦ τοῦ κ. Α. Ρωμανοῦ ἐπέτελεσε καίτοι ἀργὰ διότι πρὸ 2 ἐτῶν ἀκριβῶς ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ καὶ ἐμαρτυρήθη δι' οὓς λόγους πάντες μαντεύομεν — πρᾶξιν ὑψίστης πολιτικῆς συνέσεως καὶ φιλοπατρίας. — Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ ἔχῃ ἤδη ἕνα ὀφθαλμὸν Ἑλληνικὸν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν πρωτεύουσαν. Αὐτὸ καὶ μόνον ἀρκεῖ ἵνα ἐξαρθῇ ἡ πρᾶξις αὐτῆ τῆς Κυβερνήσεως.

ΚΑΙ ἡ παρελθούσα ἐβδομὰς κατηναλώθη εἰς ἐνευριστικὰς συζητήσεις καὶ ἀντεγκλήσεις διὰ τοῦ τύπου μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων περὶ τὸ ζήτημα τῆς ὑπουργικῆς μεταρρυθμίσεως. Καὶ τοιαύτη μὲν ἀκόμη οὐδεμία ἐγένετο! τὸ τεθησόμενον ἐξακολουθεῖ νὰ κυορρητῆται ἀπὸ δύο ἤδη ὀλοκληρῶν ἐτῶν! Φαντάζεται ἕκαστος εἰς τῆς πολυετούς αὐτῆς κυοφορίας ὅποιον τερατώδες γέννημα ἀναμένεται ἂν μὴ προλάβῃ καμμία ἀποβολή!.. Τὰ ὄνόματα δὲ ἀπέτελεσαν τὸ κέντρον καὶ τὸν σκοπὸν τῆς βολῆς ὄλων τῶν εὐφυῶν καὶ τῶν δημοσιογραφικῶν συζητήσεων. Γούναρης καὶ Πρωτοπαπαδάκης, Θεοτόκης, Δραγούμης καὶ Λεβίδης. Καὶ οἱ παλαιοὶ ὑπουργοὶ καὶ οἱ μνηστῆρες τοιοῦτοι ἐκ τῶν σπλάγγων τοῦ κόμματος... Οἷα βοή καὶ τρικυμία καὶ ἀπειλαὶ καὶ ἰκεσίαι καὶ οἶος κλυδωνισμός εἰς τὰς πτωχὰς κυβερνητικὰς τάξεις!..

Τὴν «Ἀληθειαν», ἐφ' ὅσον δι' εἰσαδὴ ποτε ὑπουργικῆς μεταρρυθμίσεως ἢ κυβερνητικῆς μεταβολῆς δὲν πρόκειται νὰ μεταρρυθμισθῶν τὰ πράγματα καὶ νὰ μεταβληθῶν αἱ κυβερνητικὰ μέθοδοι, αἱ προσωπικαὶ συζητήσεις καὶ φιλοδοξίαι τὴν ἀφίουν ἐντελῶς ἀπαθῆ καὶ ἀδιάφορον. Ἐφ' ὅσον ἡ Συναλλαγὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ὀργαζῆται καὶ νὰ λυμνίσεται τὴν οὐσίαν τοῦ ἔθνους, εἰοδηπότε καὶ ἂν εἶνε οἱ ὑπουργοὶ, θὰ εἶνε οὗτοι ὄργανα κακοῦ εἰς τὴν χώραν. Εἴτε Ἰάπωνες εἶνε οὗτοι, εἴτε Ἰαπωνίζοντες ἢ Ραλλίζοντες Θεοτοκίοι ἢ Ραλλικοί ἢ Μαυρομυγαλικοί ἐφ' ὅσον ἡ πολιτικὴ των καὶ ἐν τῇ Βουλῇ καὶ ἐν τῇ Κυβερνήσει παραμένει ἡ ἴδια, ἡ πολιτικὴ τῆς ρουτίνας καὶ τῆς Συναλλαγῆς, τ' ἀποτελέσματα διὰ τὸ ἔθνος θὰ εἶνε οἷα ὑπῆρξαν ἀπὸ δεκάδων ἐτῶν, ἀποτελέσματα αὐτόχρημα προδοτικά! Μὴ μὲς τρομάζουσι αἱ λέξεις ὅταν κατέχωμεν τὴν οὐσίαν! Διότι εἰς τοιαῦτα προδοτικά ἀποτελέσματα ἤγαγε καὶ ἔχει ἡ πολιτικὴ

τῶν Κυβερνήσεων καὶ τῶν Βουλῶν.

Ἐννεὰ ὅλα ἔτη παρήλθον ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέμου! Καὶ ὁμοίως ἀκόμη ἡ Κυβέρνησις νὰ σχηματῆσθαι γνώμην, τ' ἰσοπολιτικὰ μὲς χρειάζονται! Μετὰ μίαν ἑκατονταετίαν θὰ σχηματῆσθαι ἴσως!

Ὁ κ. Ράλλης περιοδεῖ εἰς τὰς ἐπαρχίας ὑπὸ συνοδείαν ἀστυνόμων καὶ χωροφυλάκων διὰ τὸν φόβον τῶν ληστοφυγεδικῶν καὶ ληστῶν. Τοιαύτην τιμητικὴν συνοδείαν εἶχεν ἀπὸ Καρβάσαρ εἰς Ἄρταν ἐσχάτως.

Δὲν ἀκοῦν αὐτὰ καὶ μόνον τὰ δύο ἐπισημοδία ἵνα καταδείξουν τ' ἀνορχικὰ ἀποτελέσματα τῆς πολιτικῆς τῶν κυβερνήσεων μας; Κατὰ τί δὲ διαφέρει ἡ ἀναρχία αὐτῆ τῆς προδοσίας; Ἐκίρτυεν καὶ διεξεδραγῶν ὁ κ. Ράλλης ὅτι δὲν ἔχομεν δικαιοσύνην καὶ δικαιοσύνην! Ἰησοῦτισμός ἀνάξιος πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς περιωπῆς τοῦ ἔθ. Ἀττικῆς πολιτείας. Τίς σὰς ἠμυπόδιζε ν' ἀξιώσητε τὴν ἐπιψήφισιν κατόπιν φωτεινῆς συζητήσεως τῶν περὶ προσόντων καὶ νομιμότητος τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἀμεταθέτου καὶ προαγωγῆς τῶν δικαστῶν νομοσχεδίου, διὰ τῶν ἰποίων κατὰ τὰ 8)10 ἂν μὴ κατὰ τὸ ὅλον θὰ ἐτίθετο τέρας εἰς τὰς ἀκολασίας τῆς Συναλλαγῆς εἰς τὴν Διοίκησιν καὶ τὴν Δικαιοσύνην; Ἄν ἡ Διοίκησις καὶ ἡ Δικαιοσύνη, ἦτοι τὰ τιμιώτερα συμπίροντα τῆς χώρας, εἶνε παράλυτα σεῖς πταίετε, σεῖς εἴθε οἱ ἔνοχοι, σεῖς εἴθε οἱ καταστροφεῖς. Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται ν' ἀνορθώσητε καὶ δὲν ἀνορθώνετε, νὰ ἐξυγιάνητε καὶ δὲν ἐξυγιάνετε, νὰ σώσητε καὶ δὲν σώζετε! Διότι συνείδησατε ν' ἀποβλέπετε εἰς τὰ μέγαρα καὶ τιμητῆ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἔθνους συμφέροντα διὰ τοῦ πρίσματος τῶν κομματικῶν σὺς συμφερόντων ἀδιαφοροῦν διὰ τ' ἀποτελέσματα τὰ ὅποια εἶναι καὶ πάλιν τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, προδοτικά.

Ἡ μόνη ἐγγύτης καὶ ἡ μόνη ἐλπίς κατὰ τῆς φύλης αὐτῆς καταστάσεως εἶνε ὁ λαός, αἱ ἰθύνουσαι αὐτὴν τάξεις. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ λαός; Θὰ τὸ ἴδωμεν.

ΤΟ ἔΘΝΟΣ ὁλόκληρον καὶ ἰδιαιτέρως αἱ νευτικοὶ κύκλοιμας ἠσθάνθησαν μεγάλην λύπην διὰ τὸ ἐπὶ ἄλλων δυστύχημα, τοῦ κατόπιν συγκρούσεως ἐπὶ ὑφάλου παρὰ τὸν Μαλέων ἐν δεινῇ τρικυμίᾳ, καταποντισμοῦ τοῦ μεγάλου φορτηγοῦ «Ἑλλάς» τοῦ κ. Δ. Μωραίτου. Τὰς γενικὰς συμπαθείας ἐπὶ τῷ δυστυχήματι καθιστᾷ ζωηρότερας καὶ εὐλαβεῖς τὸ γεγονός τῶν ἐθνικῶν ἀληθῶς ὑπερσίων τὰς ὑποίας προσφέρει ἡ Ἑλλην. ὑπερωκεάνειος ἐταιρεία τοῦ κ. Δ. Μωραίτου μετὰ στοργῆς περισυλλέγουσα τοὺς ἐν τῇ Ἀμερικῇ ἀτυχήσαντας καὶ παθόντας μετανάστας Ἑλληνας καὶ μεταφέρουσα αὐτοὺς διὰ τοῦ «Μωραίτου» εἰς τὴν πατρίδα ἵνα ἀναπαύσῃ τὰ καταπεποννημένα μέλη των. Τὸ θαλάσσιον τοῦτο δυστύχημα, κατὰ

τὸ ὅποιον δὲν θρηνοῦμεν εὐτυχῶς καὶ θύματα μᾶς δίδει ἀφορμὴν τὸν Ἐμπορικὸν Στόλον τῆς Ἑλλάδος νὰ προσομοιάσωμεν ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς ἐργασίας πρὸς τὸ ἀγγλικὸν πολεμικὸν ναυτικόν. Διότι διχρῶς στρατεύεται. Ἄν ὁ Ἑλληνικὸς πολεμικὸς στόλος, ὡς τὸν κατήνησαν, εἶνε πάντοτε ἐν παροπλισμῷ καὶ εἰς Τουλῶνα, ὁσάκις δὲν εἶναι εἰς Κέρκυραν, ἀλλ' ὁ ἔμπορικὸς στόλος τῆς Ἑλλάδος εἶνε εἰς διαρκῆ πολεμικὴν ἔγερσιν καὶ ἐνέργειαν. Διὰ τούτο οἱ κίνδυνοι καὶ τὰ δυστυχήματα εἶναι ἀνυπόφορα. Εὐτυχῶς ὅτι τοὺς κινδύνους καὶ τὰς ἐκ τούτων ζημίας ἀντιμετωπίζει πάντοτε εὐτόλμως καὶ εὐφωῶς τὸ Ἀργοναυτικὸν πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων ἐφοπλιστῶν καὶ θαλασσομάχων.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΕΛΤΟΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀξιοτίμων συνδρομητῶν τῆς «Ἀληθείας» ὅτι πρὸς ταχύτεραν καὶ ἀσφαλεστέραν παραλαβὴν τοῦ φύλλου ἢ διανομὴ αὐτοῦ θὰ γίνεταί διὰ τῆς ὑπηρεσίας τῶν κατὰ τόπους ἰδιαιτέρων πρακτόρων καὶ ἀντιπροσώπων τῆς «Ἀληθείας». Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἢ κατὰ τοιοῦτον τρόπον διανομὴ τοῦ φύλλου γίνεταί εἰς τοὺς συνδρομητὰς Ἀγρινίου, Ἀμαλιάδος, Βόλου, Γαργαλιάνων, Πύργου, Λαρίσης, Λαμίας, Τρικκάλων, Καρδίτσας, Λεβαδείας, Χαλκίδος, Ὄνδων, Κορίνθου Ἑλπίζομεν λίαν προσεχῶς τὸ σύστημα τοῦτο ὅπερ εἴμεθα βέβαιοι, θέλει εὐχαριστήσῃ τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς τῆς «Ἀληθείας» θέλει ἐπεκταθῆ εἰς ὅλα τὰ ἐπαρχιακὰ κέντρα οὕτως ὥστε τὴν Κυριακὴν τὸ φύλλον εἶνε εἰς χεῖρας ὅλων τῶν συνδρομητῶν.

"Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ" καὶ ἡ "ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ"

Πωλοῦνται ἐν Γαργαλιάνοις παρὰ τῷ βιβλιοχαρτοπωλείῳ Ν. Κ. Κυριακοπούλου ὁ ὅποιος ἔχει ἰδρύσει ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν διὰ τὴν κυκλοφορίαν τῶν φύλλων τούτων. Οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ τῆς «Ἀληθείας» θὰ λαμβάνουν τὰ φύλλα των τακτικῶς καὶ ἐγκαιρῶς διὰ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ κ. Ν. Γ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

— Προϊστορικὸς πολιτισμὸς τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ Μεξικόν, ὡς γνωστὸν εἶχε παλαιότατον πολιτισμὸν πολλὰς ἑκατονταετηρίδας προτοῦ ἢ Ἀμερικῆς ἀνακαλυφθῆ ὑπὸ τοῦ Κολόμβου. Τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ ὁμοιάζοντος κατὰ τι εἰς τὸν τῆς Ἀρχαίας Αἰγύπτου, σώζονται τὰ ἔχνη εἰς διάφορα ἀρχαία μνημεῖα. Ἐσχάτως εὐρέθη πολῦτιμον λείψανον τοῦ ἀρχαίου Μεξικανικοῦ πολιτισμοῦ ἄγαλμα ἐκ πλήνθου ὕψους μετρ. 1,59 πλάτους 0,48 κατὰ τὸν θώρακα. Τὸ ἄγαλμα ἔχει χρῶμα κοκκινωπὸν. Τὸ στόμα φαίνεται ἀνοικτὸν ὡσεὶ τὸ πρόσωπον ἦθελε νὰ τραγοῦθῃ καὶ ἴσως εἰς τὰ χεῖρα, ταυόποια δὲν ὑπάρχει πλέον, ἐκράτοῦσε μουσικὸν τι ὄργανον.

— Ὁ θάσος τοῦ Σουλτάνου

Ἦτο γνωστὸν ὅτι ὁ Σουλτάνος ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς παραστάσεις κωμειδιῶν τὰς ὁποίας συγγράφει ἢ μᾶλλον αὐτοσχεδιάζει πολλάκις ὁ ἴδιος. Τώρα ἀγγέλλουν ἐκ Βιέννης ὅτι ὁ Ἀβδὺλ Χαμίτ συνεκρότησε θίασον ἀπὸ ἰταλοῦς ἀοιδούς, οἱ ὅποιοι δίδουν συναυλίαν καὶ παριστάνουν κωμωδίας. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σουλτάνος θέλει νὰ χαίρων ὑπόληψιν τινα οἱ ἀοιδοὶ του, καὶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὁ μὴ τιτλοῦχος θεωρεῖται ἀσήμαντος, ἢ Α. Μ. ἔδωκε εἰς τὸν ἀρχιμουσικὸν τὸν τίτλον τοῦ στρατάρχου, εἰς τὸν τενόρον τὸν τοῦ στρατηγοῦ (πασᾶ), εἰς τὸν μπᾶσον τὸν τοῦ συναγματάρχου (μπέη) τὸν τοῦ λοχαγοῦ εἰς τὸν παίζοντα βιολὶ καὶ τοῦ ὑπολοχαγοῦ εἰς τῆς κορνέτα.

— Ἐπιπλὸν 4,000 ἐτῶν!

Ἡ Αἴγυπτος παρέχει καθ' ἑκάστην ἐκπλήξεις μὲ τὰ εὐρήματά της πάσης λογῆς μὲ τὰς μούμιαις τῶν Φαραῶν, μὲ τοὺς παπύρους, περιέχοντας ἀρχαίους συγγραφεῖς ὡς τὸν Μενανδρον, μὲ πλαγγόνας 4,500 ἐτῶν καθὼς τὴν πρὸ δλίγων ἡμερῶν ἐκτεθέσαν εἰς Λονδὶνον ἢ Παρίσιους. Κατὰ τὰς τελευταίας ἀνασκαφὰς εὐρέθη τοαλέττα, ἡ ὁποία τίς οἶδε εἰς ποίαν ὠραιότατην αἰγυπτίαν ἀνήκειν, ἔχουσα σχεδὸν τὸ σχῆμα τῶν νεωτέρων τοαλεττῶν ἀλλὰ πολὺ πλουσιωτέρα! Εἶνε χρυσομένη μὲ χρῶματα ζωηρότατα καὶ ἱερογλυφικὰ εἰς τιμὴν τῶν θεαινῶν Ἀτῶρ, Μούλης καὶ Κὺλ. Ἐντὸς τοῦ ἐπιπλοῦ εὐρέθησαν καθρέπτες μετάλλινων, συιλπνώτατος ἀκόμη, φεγάκαι, πλεξίδες καρφίτσες διὰ τὰ μαλλιά ἀπὸ φίλδσει, φιάλαι μὲ ἀρώματα, δοχεῖα μὲ ἀντιμῶνιον, χρωστήρες κλπ. κλπ.

— Ὁ Σάχης φοβεῖται τὰς οὐρανίας βόμβας

Ὁ Σάχης τῆς Περσίας μετὰ τὴν τελευταίαν ἰδίως διὰ βόμβας ἀπόπειραν, ἢ καὶ ἀπὸ πρότερον, φοβεῖται οὐχ ἥττον καὶ τὸν κεραυνόν, τὴν οὐρανίαν αὐτὴν βόμβαν! Πρὸς τοῦτο διέταξε νὰ τοῦ κατασκευάσων εἰς τὸ Ἀνάκτορον του ἐν Τεχεράνῃ ὑπόγειον δωμάτιον σκεπασμένον μὲ ὕδατα, εἰς τὸ ὅποιον ἅμα ἐνοκῆσει μία καταγίς προστρέχει γερμάτος φόβου. Ἐκεῖ, μέσα οὕτε τὸν κρότον τῆς βροντῆς ἀκούει οὕτε τὴν λάμψιν τῆς ἀστραπῆς βλέπει.

Ὅταν βγαίνει ἐξω κάτωχρος λέγει εἰς τοὺς ἀυλικούς του

«Δὲν χωρατεύει κανεὶς μὲ τοὺς κεραυνούς, ποῦ ἀντιπροσωπεύουν τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ.

— Ἡ ἱματιοθήκη τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου.

Ἐλέγη ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ἐδουάρδος—ὁ βασιλεὺς τῆς Μόδας—δὲν φορεῖ ποτὲ δύο φορὰς στὸν βίον του τὸ αὐτὸ φόρεμα! Τὸ ὅτι διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ διατάξῃ πλέον ἢ 1000 φορεσιὰς τὸ ἔτος ἀπαιτούσας ἔξοδον περίπου 250.000 φράγκων, ἀρκεῖ καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ ἵνα ἀποδείξῃ τὸ ἀνυπόστατον τῆς φήμης.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε μόνον ὅτι ὁ Ἐδουάρδος δὲν φορεῖ δύο φορὰς συνεχῶς τὸ αὐτὸ φόρεμα καὶ ὅτι δὲν ἀγοράζει κατ' ἔτος πλέον τῶν 20 φορεμάτων, ἔχων εἰς τὸ Ἀνάκτορον του πάντοτε ἱματιοθήκην 200 φορεσιῶν....

— Αὐτοκίνητα καὶ ἱπποκίνητα

Ἡ ἐξῆς στατιστικὴ φανερώνει λίαν εὐγλώττως τὴν πρόοδον τῶν αὐτοκινήτων ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὴν χώραν δηλαδὴ ὅπου τὸ πρῶτον εὐερέθησαν, εἰς ὀλιγώτερον μίαν δεκαετίαν, ἀφοῦ τὸ 1897 δὲν ὑπῆρχε οὕτε ἐν αὐτοκίνητον ἐν Γαλλίᾳ.

1899	Αὐτοκίνητα	1,672
1901	»	5,386
1903	»	12,984
1905	»	20,323
1907	»	31,295

Τὸ 1897 ὑπῆρχον εἰς τὸ Παρίσι 9,779 ἄμαξαι πολυτελείας καὶ κανὲν αὐτοκίνητον. Σήμερον αἱ ἄμαξαι πολυτελείας περιωρίσθησαν εἰς 5,133 ἀλλὰ προσετέθησαν 4,347 πολυτελεῖ αὐτοκίνητα.

Ἀλλὰ ἐν τῷ συνόλῳ τὸ αὐτοκίνητον δὲν περιώρισε διόλου τὸν ἀριθμὸν τῶν ἱπποκινήτων ἄμαξῶν ἀπὸ τοῦ 1899 καὶ ἐφεξῆς ἐν Γαλλίᾳ, διότι ἐνῶ τότε ἦσαν 1,290,000 σήμερον ἐφθασαν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν 1,444,762.

ΑΡΘΡΙΤΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ὁ παθολόγος ἱατρός κ. ΑΡΙΣΤ. ΦΑΣΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

δέχεται καὶ θεραπεύει τοὺς πάσχοντας ἐν γένει ἐκ τῆς Ἀρθριτικῆς Δυσκρασίας καὶ τὰς ἐκ ταύτης παθήσεις ἦτοι: Τὴν ἄρθριτιδα καὶ ρευματισμοὺς τῶν ἄρθρων. Τὰς ψαμμιάσεις καὶ λιθιάσεις τῶν νεφρῶν. Τὸ ἄσθμα, ζακχαροδιαβήτην τὴν χολολιθιάσιν. Τὰς συμπαρομαρτούδας τῆς Ἀρθριτικῆς Δυσκρασίας, νευραλγίας, ἰσχιαλγίας, ὀδοναλγίας, κεφαλαλγίας κτλ. Πλατεῖα Μητροπόλεως Ὁδὸς Ντέκα ἀρ. 1 Ὄρει ἐπισκέψεις 8—10 καὶ 3—5

ΡΩΜΑΝΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

Ἡ πλέον ἀξιοσημείωτος ἀνύψωσις ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἱστορίᾳ

Ὁ φαντασιοπληκτόρος συγγραφεὺς δὲν ἐφαντάσθη ποτὲ ρωμανικότεραν, ἀπιθανότεραν ἱστορίαν τῆς Αἰκατερίνης τῆς Α' ἢ ὁποία ἐγεννήθη χωρὶς καὶ κοινὴ ὑπηρετρία, καὶ ἡ ὁποία ἄλλως τε χωρὶς κανὲν θέλητρον οὕτε σωματικόν οὕτε πνευματικὸν κατώρθωσε νὰ φορέσῃ τὸ περιλαμπρὸν στέμμα μιᾶς αὐτοκράτειρας καὶ διευθύνῃ τὰς τύχας τῶν ἐθνῶν.

Ἡ ὑπηρετρία τοῦ Λουθηρανῶ ἱερέως

Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς Αἰκατερίνης ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου, ἐφ' ἧς ἐμελλε νὰ διαδραματίσῃ τόσον περιφανὲς μέρος ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον δραματικῆ, ἀνταξία τῆς παταγώδους σταδιοδρομίας της.

Τὰ ρωσικὰ στρατεύματα ἐπολιώρουν τὸ Μάριεμποργκ, καὶ ὁ στρατιωτικὸς διοικητῆς τῆς πόλεως εἶχεν δηλώσῃ τὴν ἀπόφασίν του νὰ ἀνατινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα τὸ φρούριον παρὰ νὰ παραδοθῇ, καὶ εἰδοποιήσῃ πάντας τοὺς θέλοντας νὰ σωθῶσι νὰ ἐγκαταλείψων ἀμέσως τὴν πόλιν.

Μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐπροτίμησαν νὰ σώσουν τὸ πεσεῖ τους ἀπὸ τοῦ νὰ δεῖξουν ἀνδρείαν, ἦτο καὶ ἓνας Λουθηρανὸς ἱερεὺς, μὲ τὴν οἰκογένειάν του. Καὶ εἰς μὲν τὸν ἱερέα καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἐπετράπη νὰ περάσουν διὰ μέσου τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν εὐχαριν ὑπηρετρίαν αὐτὴ διετάχθη νὰ μείνῃ εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅπου οἱ στρατιῶται διήγον ἐν ἐορταῖς καὶ εὐθυμίᾳ ὡς εὐρισκόμενοι εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἀποτελεσματικῆς ἐφόδου κατὰ τῆς πόλεως.

Εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς Δραγόνου

Εἶχον τακτοποιηθῆ διὰ νὰ κάμουν ἓνα χορὸν καὶ τὰ μουσικὰ ὄργανα ἦσαν ἔτοιμα νὰ ἀρχίσουν. Ἀλλ' αἰσῆς τρομερὰ ἐκρηξίς ἐτόναξε μακρὰν τοὺς χορευτὰς, διέκοψε τοὺς μουσικούς, καὶ ἡ ὑπηρετρία λυπόθυμος ἀπὸ τὸν τρόμον εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς δραγόνου. Τί συνέβη; Ὁ διοικητῆς τοῦ Μάριεμποργκ εἶχεν κρατήσῃ τὸν λόγον του καὶ τὸ φρούριον εἶχε ἀνατιναχθῆ. Τοιοῦτοτρόπως ἐν τῷ μέσῳ κρότους ὁμοίου βροντῆς καὶ στενοσφιγμένῃ εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς στρατιώτου ἢ Αἰκατερίνη Α' ἔκαμε τὴν πρώτην ἐμφάνισίν της εἰς τὴν ρωσικὴν ἱστορίαν.

Ἡ μέλλουσα Αὐτοκράτειρα πασῶν τῶν Ρωσίδων.

Ποία ἦτο ἡ Αἰκατερίνη; Ἡ μητέρα της ἦτο σκλάβα καὶ σύζυγος ἐνὸς χωριάτου. Ὅταν ἀπέθανον οἱ γονεῖς της, ἦτον μικρὸ κοριτσάκι καὶ προσελήθη εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἱερέως Γλύκ, καὶ ἐκεῖ ὅταν ἐμεγάλωσε, ἤρρισε νὰ κάμῃ τὴν ὑπηρετρίαν. Εἶχε μάθει τὴν κατῆχσιν ἀλλ' ἤγγνε καὶ αὐτὸ τὸ ἀλφάβητον, καὶ μὲτ' ὧν τελευταίων ἡμερῶν της δὲν εἶχε κατωρθώσῃ πλεῖστον τοῦ νὰ γράφῃ τὸ ὄνομά της. Τοιαυτὴ ὑπῆρξεν ἡ μέλλουσα αὐτοκράτειρα ὅλων τῶν Ρωσίδων—ἀγράμματος, πτωχὴ βιοπαλαίστρα—εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς περιέργου καὶ θαυμαστῆς σταδιοδρομίας ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ λήξῃ εἰς τὸν θρόνον.

ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῆς πλύστρας ἐγνωρίσθη ὑπὸ Πέτρου τοῦ Μεγάλου ἡ μέλλουσα σύζυγος του. Ὁ Τσάρος, λέγεται, ὅτι μίαν ἡμέραν ἐπεσκέψθη τὸν εὐνοούμενόν του Μεντακίωφ, καὶ τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσιν ἡ ἀσυνήθης καθαριότης τοῦ τε προσώπου καὶ τῆς οἰκίας του. «Πῶς τοῦτο;» τὸν ἠρώτησεν. Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ὁ Μεντακίωφ ἤνοιξε μίαν θύραν, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ὁ Μονάρχης εἶδε μίαν, νέαν μὲ ποδιά καὶ τὸν σφόνγον εἰς τὸ χεῖρ σπείδουσα ἀπὸ μιᾶ καθέκλα εἰς τὴν ἀλγην, καὶ ἀπὸ παράθρονον εἰς παράθρονον ἵνα καθάρισῃ τὰ γαλιὰ.

Εἶτε ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε ἡ ὄχι ἀξιοπίστος, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Τσάρος ὅταν τὸ πρῶτον εἶδε τὴν Αἰκατερίνην, αὕτη ἐξέτελει τὴν ταπεινὴν ἐργασίαν μιᾶς πλύστρας, —ἀργότερα ἡ ἴδια συχνὰ ἀνεπόλει τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἔπλυνε τὰ ὑποκάμυσα τοῦ κυρίου της—καὶ ὅτι ὁ ἐκκεντριώτερος τῶν Μοναρχῶν ἐγίνε εὐκολον θῦμα τῶν στίβαρων θελήτρων της. Ὁ ἄνθρωπος δὲ τὸν ὅποιον αἱ πλέον ἀξίεραστοὶ γυναῖκες τῆς Εὐρώπης δὲν κατώρθωσαν νὰ σαγήνεύσουν, κατεκτῆθη

ἀπὸ τὴν θείαν τῆς κόρης αὐτῆς ἐνὸς χωρικοῦ μὲ τοὺς ἐρυθροὺς βραχιόνας καὶ τὸ μεγάλο πρόσωπόν της! Βεβαίως ὁ ἔρωσ δὲν ἔκαμε ποτὲ τοιαυτὴν κατὰχτησιν μὲ τόσον κοινὸν δόλωμα.

Πῶς ὁμοιάζεν ἡ Αἰκατερίνη

Αἱ σωζόμεναι περιγραφαὶ περὶ τῆς μορφῆς τῆς Αἰκατερίνης διαφέρουν· ἀλλ' ὅλοι συμφωνοῦν εἰς τὸ νὰ τὴν παριστάνουν ὡς μὴ ἔχουσαν εἰ μὴ μικρὰ ἢ καὶ οὐδὲλως προσωπικὰ θελήτρα. Ὁ βαρώνος φὸν Πέλνιτε γράφει τὰ ἐξῆς περὶ αὐτῆς: «Ἡ τσαρίνα εὐρίσκειτο εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της, καὶ δὲν παρῆχε σημεῖα ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ ὠραία. Ἦτο ὑψηλὴ καὶ σωματώδης χρώματος ὑπερβολικὰ μέλανος, καὶ θὰ ἐφαίνετο πλέον μαύρη χωρὶς τὸ κόκκινον καὶ τὸ ἀσπράδι μὲ τὰ ὁποῖα ἔβαφε τὸ πρόσωπόν της.»

Χωρὶς θελήτρα, σχεδὸν ἀποκρουστικῆς ὀφείας, καθὼς ἐφαίνετο βεβαίως θὰ ἐξήκει περὶεργον καὶ ἰσχυρωτάτην μαγγανείαν ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Πέτρου ἀφ' ἧς στιγμῆς τὴν εἶδε κατὰ πρῶτον, καὶ αὕτη ἔλαβε τὴν δύναμιν νὰ τὸν ἐλέγξῃ καὶ τὸν ἐπιρρέασῃ ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ἄνθρωπος. Καὶ τοιοῦτοτρόπως συνέβη ὥστε μίᾳ ἡμέρᾳ, ὁ Τσάρος ὠδήγησε εἰς τὸν ναὸν ἵνα τὴν κάμῃ σύζυγον του τὴν Αἰκατερίνην Σκουράσκα θυγατέρα ἐνὸς δούλου, καὶ πρῶτον πλύστραν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἐνας δειλὸς ποῦ κάνει καὶ τὸν τρομάζου

Ἡ οἰκογένεια Ἀγαθόπουλος ἐβγήκε περίπατο στὴν ἐξοχὴ. Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσε ὤρες δρόμο, εἶχαν ἀνάγκη νὰ πάρουν λίγη ἀνάσα καὶ νὰ δροισθοῦν.

Ὁ πατέρας Ἀγαθόπουλος εἶδεν ἐκεῖ πάρα πέρα ἐν ἐξοχικῷ σπῆτι μὲ κούρτη. Σπρώχνει μὲ τὸ πόδι τὴν μπόρτα καὶ κάνει νὰ μῆ μῆσα. Ἀλλ' ἔξαφνα θέλει ἓνα σκυλλὶ νὰ γαυγίξῃ δυνατὰ προσπαθώντας νὰ σπάσῃ τὴν σιδηρένια ἀλυσίδα μὲ τὴν ὁποίαν ἦτο δεμένον.

— Ἐ, φίλε, τοῦ λέγει ὁ Ἀγαθόπουλος. Δὲν μὲ γαυγίζεις πειὰ; Σύχασε!

Παρουσιάσθηκε ὡστόσο μιᾶ χωριάτισσα καὶ ὁ πατέρας τὴν ρώτησε:

— Γαυγίζει ὁ σκύλλος σας; — Ἄλλο ποῦ γαυγίζει! εἶπεν ἡ χωριάτισσα ποῦ εἶχε συμπερὸ νὰ σκιάσεται ὁ κόσμος τὸ σκυλλὶ της. Τώρα εἶνε δεμένον ἀλλὰ τὴν νύκτα θάταν τὸν λύνομε, ἀλλοίμονον ὁποῖον τύχει ἐδῶ γύρω.

Ἡ οἰκογένεια ἔλη ἐτρόμαξε, καὶ ὁ Ἀγαθόπουλος πατέρας εἶπε στὴν χωρικήν.

— Μᾶς δίνεις τέσσαρα ποτήρια γάλα;

Ἡ χωρική φέρνει τὸ γάλα καὶ ἡ οἰκογένεια τὸ πίνει ροφώμενοι τὸ λίγο λίγο. Ὁ σκύλλος ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ γαυγίξῃ καὶ νὰ ζητῇ νὰ σπάσῃ τὴν καντίνα.

Ἐ, λοιπὸν, δὲν ἐτέλειωσε ἀκόμα; λέγει ὁ Ἀγαθόπουλος. Δὲν ἐγίναμεν ἀκόμα φίλοι; Πῶς σὲ λένε; Τούρκον, Ἀζῶε, Πιστόν, Τόμ; Σύχασε δά! Πῶς εἶσαι τόσο κακοαναβρεμένο!

Καὶ λέγοντας ταῦτα πατέρας μητέρα καὶ τὰ δύο παιδιὰ τους ἐπητήσιασαν, κάμνοντες θάρρος τὸ σκυλλὶ ἐπειδὴ τὸ ἤθεραν σφικτὰ δεμένον.

Ἄ, φίλε μου τοῦ ξαναλέγει ὁ κ. Ἀγαθόπουλος, θέλεις νὰ φουρισθῆς; Ὡστόσο τί εὐτυχία ποῦ ἡ ἀλυσίδα σου εἶνε σφικτοδεμένη, ἀλλοίως μᾶς ἔτρωγε δλους!

Καὶ ἐπήλθισαν ὅλοι πεῖδ σιμὰ ἀκόμα καὶ μὲ πεῖδ θάρρος....

Ἀλλὰ... τί συνέβη; Ὁ σκύλλος κατώρθωσε νὰ σπάσῃ τέλος πάντων τὴν ἀλυσίδα καὶ ἐγίνε.. ἐλεύθερος!

Ἀμέσως ὄλη ἡ παρέα τῶν Ἀγαθόπουλων κάνει μεταβολὴν φωνάζουσα δυνατὰ, «βρῆθεια! βρῆθεια!»

Καὶ ὁ κόσμος ποῦ διέβηκε τοὺς ἔπαρνε δλους διὰ τρελλούς... διότι ὁ σκύλλος ὁ κακόμοιρος μάλις εὐρέθη ἐλεύθερος δὲν τὸ κούνησε... εἶδε σασιτισμένους τὴν ἀλυσίδα ποῦ δὲν τὸν ἐσφιγγε πειὰ καὶ ἐμβῆκε ἤσυχῃ στὴν κοίτην του...

Καὶ οἱ Ἀγαθόπουλοι τρέχουν... καὶ ἡ χωριάτισσα τρέχει πίσω τους, διότι μὲ τὴ φύσεια τῆς ἔσπασαν μπουκάκι καὶ ποτήριον καὶ δὲν τῆς πλήρωσαν οὕτε τὸ γάλα...

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Πώλησις Λαχειοφόρων Ὅμολογιῶν Ἐθνικῆς μὲ προκαταβολὴν Δραχ. 15. ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 4 1/4 0

ΤΟ ΑΣΥΡΜΑΤΟΝ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Μετά την ανακάλυψιν του ασυρμάτου τηλεγράφου υπό του Μαρκόνι, η προσοχή των επισημόνων εστράφη εις την ανακάλυψιν του ασυρμάτου τηλεφώνου.

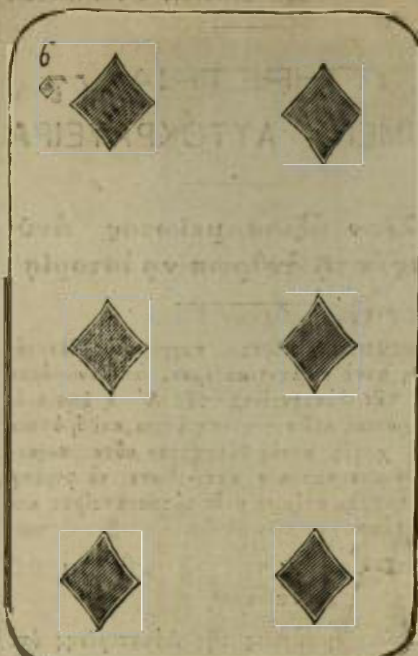
Και δικαίως αφού υπήρξε δυνατόν να μεταδοθῶν τὰ σημεῖα τοῦ τηλεγράφου ἄνευ σύρματος, δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχει φυσικὸν κώλυμα εἰς τὸ νὰ μεταδοθῆ καὶ ἡ φωνὴ ἄνευ σύρματος.

Καὶ πράγματι πολλοὶ κατέβησαν εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος, τὸ ὅποιον ἐπέπρωτο νὰ λύσῃ μόνος ὁ ἄμερικανὸς Λῆ-ντέ Φορέστ καὶ ἡ γυναῖκα του.

Ὁ Λῆ-ντέ Φορέστ ἔκαμε πειράματα στεφθέντα ὑπὸ ἐπιτυχίας ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ πολλῶν ἀξιωματικῶν, οὕτως ὥστε ἡ ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις ἐφῆρσε τὸ σύστημα ντέ Φορέστ διὰ τὴν μεταξὺ τῶν πολεμικῶν πλοίων συχνοκωνίαν.

Τώρα οἱ σύζυγοι ντέ Φορέστ μετέβησαν εἰς Παρίσι καὶ ἔκαμαν νέα πειράματα τηλεφωνῶντες ἄνευ σύρματος ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Πύργου Ἀϊφὲλ εἰς τὸ ὄρος Βαλεριέν, εὐρισκόμενον εἰς κάμποσα χιλιόμετρα ἀπόστασιν. Ὁμᾶς ἀξιωματικῶν ἤκουσαν κατὰπληκτοὶ ἐπὶ τοῦ ὄρους Βαλεριέν τοὺς λόγους τοῦ ὁποῦτος ὁ ντέ Φορέστ ἐτηλεφῶναι ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Πύργου. Τοιούτοτρόπως μὲ τὰ ἐπιτυχεῖ πειράματα τῶν Παρισίων, οἱ σύζυγοι ντέ Φορέστ θεωροῦνται ὡς εφευρέται τοῦ ασυρμάτου τηλεφώνου.

ΕΛΑΦΡΑ ΣΤΗΛΗ

Πῶς δυνάμεθα νὰ περάσωμεν μέσα ἀπὸ ἕν οἰονδήποτε παιγνίσχηρον κόπτοντες αὐτὸ ἐπιτηδεῖως οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζωμεν ἕνα μὲγαλ κρῖνον ἀδιάσπαστον;

Ἡ λύσις πρέπει νὰ παρασταθῆ ἐπὶ χάριτου ἢ καὶ νὰ μᾶς οταλῆ αὐτονοῖα εἰς τὴν γραφεῖά μας μέχρι τῆς 18ης Μαΐου.

K. A. Λαχ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ὁ κτηματίας. Ἄλλοτε ἦσαν ἐδῶ δυὸ ἀνεμόμυλοι. Τί ἐγένετο ὁ ἕνας;

Ὁ χωρικός. Τὸν ἐγάλασα, ἀφέντημ' διὰ νὰ μὲνῃ πλεῖο ἀγέρας διὰ τὸν ἄλλο.

Ὁ βουλευτής. Πῶς σοῦ φαίνεται λοιπὸν τὸ νομοσχέδιόν μου, λές ὅτι θὰ ψηφισθῆ;

Ὁ φίλος. Κόπος καὶ λόγια χαμένα. Δὲν εἶναι ἄρκετὰ πρακτικὸ ὥστε νὰ ψηφισθῆ, οὐτε ἀρκετὰ κακὸ νὰ σὲ διαφημίσει κἀμνοῦσαι θόρυβον αἱ ἐφημερίδες.

Ὁ πατέρας. Εἶσαι φοβερὸς τεμπέλης! Στὴν ἐποχὴν μου εἴμεθα δραστηριώτεροι ἐγὼ στὴν ἡλικίαν σου θὰ πηδοῦσα στῆς στέγες ἐπάνου.

Ὁ υἱός. Τώρα εἶναι περιττὸν τοῦτο ὑπάρχουν ἀνεύκυστῆρες.

Μετά τὴν πάροδον τῆς ἐτησίας ταύτης προθεσμίας ἐξακολουθήσωσι πάντοτε νὰ ὦσιν ὑποχρεωτικῶς δεκτὰ τὰ τραπεζικὰ γραμματῖα τῶν ὡς ἄνω ἀποσυρομένων κατηγοριῶν μόνον εἰς τὰ ταμεία τοῦ Κεντρικοῦ Καταστήματος καὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἰς πληρωμὰς καὶ πρὸς ἀνταλλαγὴν.

Ἐ ἀποσυρομένα τῆς κυκλοφορίας τραπεζικὰ γραμματῖα εἰσὶ τὰ ἐπόμενα:

Α'. Τὰ τραπεζικὰ γραμματῖα τῆς Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας, πάσης ἐκδόσεως καὶ κατηγορίας.

Β'. Τὰ τῆς Ζ' ἐκδόσεως τῶν δραχμῶν νέων 25.

Τὰ τραπεζικὰ γραμματῖα τῆς ἐκδόσεως ταύτης διακρίνονται εὐχερῶς ἐκ τῆς πρὸς τ' ἀριστερὰ εἰκόνας τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τῆς ἐν τῷ κέντρῳ τῆς προσόψεως ἐν λειψοειδεῖ πλαισίῳ εἰκόνας, ἐκπροτομῆς τοῦ πρώτου διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς Γεωργίου Σταύρου καὶ ἐκ τῆς ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ὀπισθίας εἰκόνας τῆς προτομῆς τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους.

Γ'. Τὰ τῆς Α' ἐκδόσεως τῶν δραχμῶν 5.

Τὰ τραπεζικὰ γραμματῖα τῆς ἐκδόσεως καὶ κατηγορίας ταύτης διακρίνονται εὐχερῶς ἐκ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς προσόψεως ἐν κυκλικῷ πλαισίῳ εἰκόνας τοῦ πρώτου Διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς Γεωργίου Σταύρου, ἐν ἐν ᾧ τῆ δευτέρᾳ ἐκδόσει, τῆ τελευταία τῶν γραμματίων τούτων, ὑπάρχει αὕτη πρὸς τ' ἀριστερὰ.

Ἐν Ἀθῆναις, τῆ 5ῃ Ἰανουαρίου 1908
Ὁ Διοικητής
Σ. ΣΤΡΕΪΤ
(Δημοσιευθῆτω μόνον ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων τῶν λαθουσῶν εἰδικῆν πρὸς τοῦτο ἐντολὴν ἐκ μέρους τῆς Τραπεζῆς).

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΤΡΙΧΩΝΙΑΣ

Ἐποφῆσιος Βουλευτῆς Ἐπαρχίας Τριχωνίας, κατὰ τὴν γεννησομένην ἡσὸν οὕτω ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποβιώσαντος Βουλευτοῦ Μάνεση ἐκτίθεται μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ὁ κ. Βασιλόπουλος ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοτοκικοῦ Βουλευτοῦ κ. Παπαϊωάννου, προσέτι δὲ ὑπὸ τῶν Δημάρχων Ἀγρινίου κ. Μπέλλου καὶ Ἀμβρακίας κ. Σιαδήμα καὶ Θέρμου κ. Δρακοπούλου, διὰ τοῦτο ἡ ἐπιτυχία αὐτοῦ εἶνε μᾶλλον ἐξησφαλισμένη διότι πλὴν τῶν ἄλλων καλῶν προσόντων μὲ τὰ ὅποια εἶναι πεπρωκιστένος, εἶναι καὶ ἄθροπος ἐντιμος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπολαύει καλὴν φήμην ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ του, διετέλεσε δὲ ἄλλοτε Δήμαρχος Παιφίας ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπλοποιεῖ ὅτι,

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ β' τῆς ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου 1903 συμβάσεως μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, κυρωθείσης διὰ τοῦ νόμου Β. 25 καὶ τοῦ ἀπὸ 16 Μαρτίου ἰδίου ἔτους Β. Διατάγματος τὰ ἐν κυκλοφορίᾳ τραπεζικὰ γραμματῖα τῆς Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας καὶ αἱ παρὰ πόδας περιγραφόμενα ἐκδόσεις καὶ κατηγορίαι τραπεζικῶν γραμματίων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀντικατασταθῆσαι δι' ἐκδόσεων νεωτέρων τύπων, ἀποσύρονται τῆς κυκλοφορίας.

Οἱ κάτοχοι τραπεζικῶν γραμματίων τῶν ἀποσυρομένων ἐκδόσεων παρακαλοῦνται ὅπως προσεγγάσῃ ταῦτα ἐντὸς ἔτους ἀπὸ σήμερον εἰς τὰ Ταμεία τοῦ Κεντρικοῦ Καταστήματος καὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς πρὸς ἀνταλλαγὴν.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Σ. Κ. ΒΟΥΛΕΤΑ

Τελείως καταρτισθὲν κατ' ἕνα ἐν τῶν καλλιτέρων Φαρμακείων τῶν Ἀθηνῶν κατακτησάν τὴν ἀόλιον ἐμπιστοσύνην τῶν πελατῶν χάρις εἰς τὴν μετ' ἐπιστημονικῆς ὄντως ἀκριβείας ἐκτέλεσιν τῶν συνταγῶν. Χημικὰ προῖοντα ἐκ τῶν καλλιτέρων Εὐρωπαϊκῶν οἰκῶν.

Μεταλλικὰ ὕδατα πρόδρατα. Συλλογὴν εἰδικοτήτων. (Specialités).

Φάρμακον ἀβλαβέστατον δοκιμασθὲν καταστρέφον τελείως τὴν πυτυρίαν καὶ προλαμβάνον τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν. Coldcream ἄριστον κατὰ συνταγὴν δ' ὡς νέαν.

45 ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 45

ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

NEOS & NEA

ΥΓΙΕΙΝΟΙ ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΚΑΙ ΖΩΝΑΙ

Τοῦ ἱατροῦ ΓΚΛΕΝΑΡ

Οἱ μοναδικοὶ εἰς τὸ εἶδος τῶν κορσέδες διὰ τὴν συμμετρικότητα τοῦ σώματος καὶ κυρίως τὴν ὑγιεινὴν διατήρησιν τῆς κομψότητος τῶν γραμμῶν. Ὁ δόκτωρ Γκλενάρ ἔλυσε τὸ μέγα πρόβλημα τοῦ συμβιβασμοῦ τῆς κομψότητος μετὰ τὴν ὑγιεινήν.

Οἱ κορσέδες καὶ αἱ ζώναι του, τέλειαι εἰς τὸ νὰ δίδουν τὴν χάριν εἰς τὴν ὀσφίν καὶ τὸ στήθος, οὐ μόνον δὲν βλάπτουν, ἀλλὰ συμβαίνει μετὰ τὸν περιωρισμὸν τοῦ σώματος, ἀλλὰ σὺν ἐλατῶν εἰς τὴν ὑγιεινὴν τῶν ὀργάνων τοῦ στομάχου καὶ κοιλίας.

Διὰ καθὲ ἐποχὴν οἱ κορσέδες καὶ αἱ ζώναι τοῦ Γκλενάρ εἶνε ἀληθινὸν ἔργον διὰ τὰς κυρίας.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις εἰς καθὲ σῆμα καὶ μέγεθος εἰς τὰ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ:

ΔΗΜ. ΚΑΙ Π. ΜΑΡΙΔΟΠΟΥΛΟΥ

Φιλιππῶν 6 - Σόλωνος 108

DEUTSCHE LEVANTE - LINIE

ΓΕΝΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΑΦΙΧΘΕΝΤΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

Τὸ ἀτμόπλοιον «Samos»	τὴν 19 Μαρτίου	εἰς Ἀμβέρσης
Τὸ ἀτμόπλοιον «Pera»	τὴν 25 Μαρτίου	εἰς Ἀμβούργου
Τὸ ἀτμόπλοιον «Pagos»	τὴν 1 Ἀπριλίου	εἰς Ἀμβούργου
Τὸ ἀτμόπλοιον «Volos»	τὴν 7 Ἀπριλίου	εἰς Ἀμβέρσης

ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

Τὸ ἀτμόπλοιον «Naxos»	τὴν 11 Ἀπριλίου	εἰς Νιουκαστέλ καὶ Βορδὸ
Τὸ ἀτμόπλοιον «Galata»	τὴν 14 Ἀπριλίου	εἰς Ἀμβούργου
Τὸ ἀτμόπλοιον «Lipsos»	τὴν 15 Ἀπριλίου	εἰς Ἀμβούργου
Τὸ ἀτμόπλοιον «Cyprus»	τὴν 17 Ἀπριλίου	εἰς Ἀμβούργου-Ἀμβέρσης

Ὁ Γενικὸς Πράκτωρ

Ε. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΛΗΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ 1908

4 Μεγάλα κέρδη	εἰς 100.000	ἐκ 400.000	Δραχμῶν
4 Κέρδη . . .	εἰς 25.000	εἰς 100.000	Δραχμῶν
4 Κέρδη . . .	ἐκ 10.000	ἐκ 40.000	Δραχμῶν
12 Κέρδη . . .	ἐκ 5.000	εἰς 60.000	Δραχμῶν
20 Κέρδη . . .	ἐκ 1.000	εἰς 20.000	Δραχμῶν
1644 Κέρδη . . .	εἰς 100	εἰς 164.400	Δραχμῶν
2312 Κέρδη . . .	ἐκ 50	εἰς 115.600	Δραχμῶν
4000 ἐν ὅλῳ Κέρδη ἀξίας δραχμῶν . . .		900.000	Δραχμῶν

Μέχρι τῆς πρώτης κληρώσεως (27)10 Ἀπριλίου 1908) θὰ ἐκδοθῶν μόνον 500.000 τετραδράχμων γραμματίων, ὑπ' ἀριθ. 1—300.000. Μόνον οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι θὰ τεθῶσιν ἐντὸς τῆς κληρωτέρας, κατὰ τὴν κληρωτέραν ταύτην. Κατόπιν, θὰ ἐκδοθῶσι μονόδραγμα γραμματῖα, ἰσχύοντα διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων, ὑπ' ἀριθ. 300.000 ἄχρις 1.000.000 θὰ προστεθῶσι δὲ ἐντὸς τῆς κληρωτέρας καὶ οἱ ἀντιστοιχοὶ ἀριθμοί.

Γραμματῖα πωλοῦνται: Εἰς τὰ δημόσια ταμεία καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθμάρχας καὶ στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τὰς διχειριστάς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς ΔΡΑΧΜΑΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ἕκαστον, ἰσχύον διὰ τὰς τέσσαρας κληρώσεις καὶ πρὸς ΔΡΑΧΜΗΝ ΜΙΑΝ ἕκαστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ:

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ, Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

Ἡ πώλησις τῶν γραμματίων ἀρχεταὶ ἀπὸ τῆς 1/12 Ἰανουαρίου 1908.

Ὁ Διευθύνων Ταμειάρχης

Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ

Χ. Π. ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗ

ΙΑΤΡΟΥ

Ὁδὸς Ζήνωνος 6 Α.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΣΠΟΠΟΥΛΟΣ

Καπνέμπορος (Χαυτεῖα)

Ὅλα τὰ ἐκλεκτὰ εἶδη τῶν καπνῶν καὶ σιγαρέττα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΤΣΟΥΤΗΣ

Ὀφθαλμολόγος ἱατρός

Ὁδὸς Βερανζέρου 22. Ἐναντι Σταθμοῦ Λαυρίου. 9—12 καὶ 4—7.